

ಅನಂತದಡೆಗೆ

ಅನಂತದಡೆಗೆ

ಜ್ಞಾನ ಪ್ರಕರಣ

ಸೃಷ್ಟಿ ನಿರ್ಮಾಣದ ಸಮಯ ಬಂದಾಗ ಸಿದ್ಧತೆಗಳಾಗತೊಡಗಿದವು. ಧಾರೆಗಳು ಪ್ರವಹಿಸಿದುವು. ಕಂಪನ ಹುಟ್ಟಿತು; ತೊಡಕುಗಳು ಬೀಳತೊಡಗಿದುವು. ವೇಗವು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತು. ಮಂಥನ ಕಾರ್ಯವು ಆರಂಭವಾಯಿತು, ಕ್ರಿಯೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳಾಗತೊಡಗಿದವು. ಈ ಕ್ರಮವು ಬಹುದಿನಗಳವರೆಗೆ ನಡೆಯಲು, ವಸ್ತುಗಳು ವ್ಯಕ್ತವಾಗಲಾರಂಭಿಸಿದುವು. ಸೃಷ್ಟಿಯು ರಚನೆಯಾಗತೊಡಗಿತು. ಜಡ-ಚೇತನ ಸಮುದಾಯವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗ ತೊಡಗಿತು. ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳೂ ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ಬಂದವು. ಪ್ರಪಂಚವು ರಚಿತವಾಯಿತು. ಗತಿಶೀಲತೆಯು ಆರಂಭವಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮುಂದುವರಿಯಿತೆಂದರೆ, ಅದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಗತಿಹೀನತೆಯ ವಿಚಾರವು ತರಂಗಿತವಾಗತೊಡಗಿತು. ಇದೇ ದರ್ಶನ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಆಧಾರವಾಯಿತು. ಬುದ್ಧಿಯ ಓಡಾಟವು ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ಆರಂಭವಾಗುವುದು. ತನಗಿಂತ ಮೇಲಿನ ವಸ್ತುವಿನ ಶೋಧವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಆರಂಭವಾಯಿತು ಅರ್ಥಾತ್, ಧರ್ಮದ ತಳಪಾಯ ಬಿದ್ದಿತು. ಗತಿಶೀಲತೆಯಂತೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇತ್ತು. ಈಗ ನಾವು ಅದರ ಅನಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರಮಾಡತೊಡಗಿದೆವು. ಅನಸ್ತಿತ್ವದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲಿನ ವಸ್ತು ಅರ್ಥಾತ್ ಗತಿಹೀನತೆಯ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಾಯಿತು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಗತಿ ಶೀಲತೆಯು ನಮಗೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲಿನ ದಶೆಯ- ಎಂದರೆ, ಗತಿಹೀನತೆಯ ಸಮಾಚಾರ ಕೊಟ್ಟಿತು ಮತ್ತು ಗತಿಹೀನತೆಯೇ ನಮಗೆ ಗತಿಶೀಲತೆಯು ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಸಿತು. ಈಗ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧಿ ವಸ್ತುಗಳ ಅರ್ಥ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಗತಿಶೀಲತೆಯ ಮಂಚಿನ ಸ್ಥಿತಿಯು ನಮ್ಮ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಂದಾಗ ಅದು ಗತಿಹೀನತೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಇದ್ದಿತು.

ಈಗ ನಾವು ಗತಿಶೀಲತೆಯ ಆನಂದ ದೊಂದಿಗೆ ಪರಿಚಿತರಾಗಿದ್ದೆವು; ಅದರ ಆಸ್ವಾದನವನ್ನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆಂದರೆ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯ ವಿಚಾರವು ತಾನಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತು. ಗತಿಹೀನತೆಯ ಶೋಧವು ಪ್ರಾರಂಭವಾದಾಗ ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯು ಶಾಂತಿಯ ಮೇಲೆ ನೆಲೆಸಿತ್ತು, ಅದೊಂದು ಆನಂದದಾಯಕ ವಸ್ತುವೆಂದು ಊಹಿಸಿದೆವು. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಈ ಶಾಂತಿ ಮತ್ತು ಆನಂದ ಏನಿದೆ? ಇದರ ಸ್ವಾದವೆಂತಹುದು ?- ಎಂಬುದು ಇದುವರೆಗೂ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಅನುಭವವು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು. ಇದೇನೋ ಒಂದು ಪದಾರ್ಥವಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವೆವಾದರೂ ಅದರ ರುಚಿಯನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ನೋಡಿಲ್ಲ. ಇದು ಜ್ಞಾನದ ಆರಂಭಾವಸ್ಥೆ. ಸಾಂಸಾರಿಕರು ಈ ತಿಳಿವಳಿಕೆಗೆ ಜ್ಞಾನವೆನ್ನುವರು. ಇದರರ್ಥವೇನೆಂದರೆ, ಶಾಂತಿಯೆಂಬ ಅವಸ್ಥೆಯ ಅಸ್ತಿತ್ವವೂ ಇದೆಯೆಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜನರ ಸ್ಥಿತಿಯು ಇದೇ ಆಗಿದೆ. ಇಷ್ಟು ಮಾತು ತಿಳಿದರೆ ನಾಕು, ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಸರು ಬರಿಸಲಾಗುವುದು. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜನರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇದೇ ಜ್ಞಾನದ ಮಹತ್ವ.

ಈಗ, ಈ ಪದಾರ್ಥ ಏಕೆ ಬಂದಿತು? ಜಡ ಹಾಗೂ ಚೈತನ್ಯದ ಗ್ರಂಥಿಯೇ ಇದರ ಮೂಲವಾಗಿದೆ, ವಿಷ ಮತ್ತು ವಿಷನಾಶಕ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸಮೀಪವೇ ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆ, ನಾವು ಜಡತೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಚೇತನತೆಯ ವಿಚಾರ ಬರುವುದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದ್ದಿತು. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಜಡತೆಯ ಆಧಾರವಾದರೂ ಚೇತನತೆಯೇ ಆಗಿದ್ದು, ಇದು ಸಂಮಿಶ್ರ ದಶೆಯಾಗಿದೆ. ಈಗ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದ ಮೊದಲನೆಯ ವಿಚಾರವೆಂದರೆ, ಚೇತನತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು. ಅರ್ಥಾತ್ ನಮಗೇ ಚೇತನತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಲು ಮೊದಲನೆಯ

ಸೂಚನೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಿತು. ತೀರ ಎತ್ತರವಾದ ಅಥವಾ ತೀರ ಕೆಳಗಿರುವ ವಸ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿ ಹರಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿಯಮವಿದೆ. ಅದು ನಮ್ಮ ತಿಳಿವಳಿಕೆಗೆ ನಿಲುಕುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಯಿದ್ದ ಕಾರಣ ಅವನು ಸಮ-ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಅಧಿಕಾರಿಯಾದನು. ಆ ನಡುವಿನ ವಸ್ತು ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಯಾವುದಾಗ ಬಲ್ಲದು? ಅದು ಹೃದಯವೇ, ಜಡ ಹಾಗೂ ಚೇತನ ಗ್ರಂಥಿಯ ಅನುಭವವು ಸ್ಪಷ್ಟರೂಪದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಆಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಹೃದಯದ ಮೇಲೆ ಧ್ಯಾನಮಾಡುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಲಾಭದಾಯಕವಾಗಿದೆ. ನಮಗೆ ಈ ಮಾತು ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಹೊಳೆದಿರಬಹುದು; ಇಲ್ಲವೇ ಚೇತನತೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಲು ಘಟನೆಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ವಿವಶಗೊಳಿಸಿರಬಹುದು. ಅದೇನೇ ಇರಲಿ, ಚೇತನತೆಯ ಕಡೆಗೆ ನಾವು ಒಲಿದವು. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಚೇತನತೆಯ ಅರಿವು ನಮಗಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸಾಂಸಾರಿಕತೆಯ ವಿಚಾರ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆ. ಇದನ್ನೇ ಕಠವೈದ್ಯರ ಜ್ಞಾನವೆಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಗ್ರಂಥಿ ಪ್ರಕರಣ

ಮೊದಲನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ

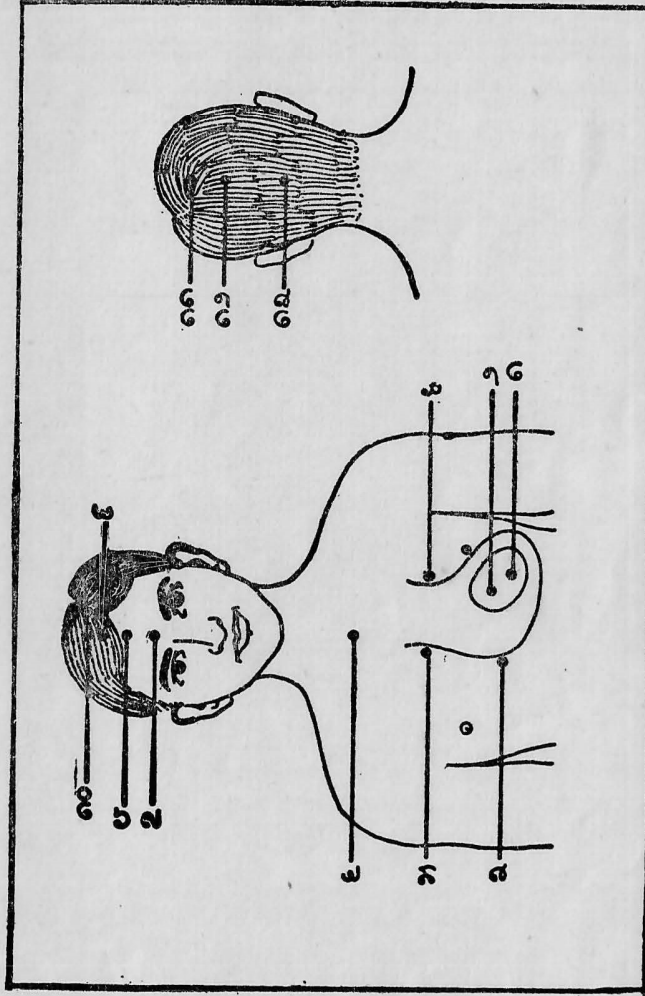
ನಾವು ಈ ಚೇತನತೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬೆರೆತು ಹೋಗಿ ಅದರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅರಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರಲ್ಲಿ ಲಯಹೊಂದುವುದೇ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಜ್ಞಾನದ ಅವಸ್ಥೆ. ಈ ದಶೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇದರಲ್ಲಿ ಲಯವಾದಾಗಲೇ ನಿಜಕ್ಕೂ ಆ ಗ್ರಂಥಿಯ ನಾಲ್ಕುನಿಟ್ಟಿನ ಜ್ಞಾನವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ ಅಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಜ್ಞಾನಿಗಳಾದೆವು. ನಾವು ಯಾವಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಲಯಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪಡೆದೆವೋ, ಅದರ ಆನಂದವನ್ನು ಸವಿದು ಹೃದಯವು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಕಾತರಿಸತೊಡಗಿತೋ, ಆಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿದ್ದ ಜ್ಞಾನದ ಸಂಬಂಧವು ನಮ್ಮನ್ನು ಉನ್ನತ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ವಿವಶಗೊಳಿಸಿತು. ಸಾಹಸ ಹೆಚ್ಚಿತು; ಮುಂದೆ ಹೋದ ಸಂತೋಷಕರ ಸುದ್ದಿಯು ಬಂದಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಲಯ ಅವಸ್ಥೆಯ ನಂತರ ಬರುವ ವಾಸ್ತವಿಕ ಜೀವನವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತು. ಇದು ನಮಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿತು. ನಾವು ಇನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿದೆವು. ಎರಡನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ ಬಂದಿತು. ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಳವಳವೇನೋ ಇದೆ. ಆದರೆ, ಅದರೊಡನೆ ತತ್ಪರತೆಯೂ ಸಾಕಷ್ಟಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಪರಿಶ್ರಮಪೂರ್ವಕ ತೊಡಗಿದರೆ, ಹಿಂದಿನ ಅವಸ್ಥೆಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ದಶೆಯು ಬಂದೇ ಬರುವುದು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವೂ ಸಮೀಪವೇ ಇದ್ದು, ನಾವು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲವಾದರೂ ಅಂತಿಮದಶೆಯನ್ನಂತೂ ಮುಟ್ಟಲೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಯೋಗ್ಯ ಗುರುವು ದೊರೆತು ಈ ವಿಷವನ್ನು ಹೀರಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರೆ ವಿಷದ ಔಷಧಿ-ವಿಷಹಾರಿ ಮಾತ್ರವೇ ಬಾಕಿ ಉಳಿಯುವುದು. ತಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಜನರು ಬಹುದೂರ ಮುಟ್ಟುವರಾದರೂ ಸಮಯ

ಬಹಳ ಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಈ ತಿರುಗಣಿಯ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳುವ ಅಂಜಿಕೆ ಸದಾ ಇರುವುದು, ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ಅಗಣಿತ ಗ್ರಂಥಿಗಳಿವೆ. ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಂಥಿಗೂ ಅವೇ ಲಯ ಹಾಗೂ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಬರುತ್ತ ಹೋಗುವವು.

ಈಗ ನಾನು ಮೊದಲನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯ ಅನಂತರ ಬರುವ ಚೇತನತೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳುವೆನು, ನಾವು ಆ ಗ್ರಂಥಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಈ ಚೇತನತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದಾಗ ಜಗತ್ತು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾಯಿಸುವುದು. ನಾವು ಅದರಲ್ಲಿ ಲಯಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪಡೆದರೆ ಈಶ್ವರೀಯ ದಶೆಯು ಆರಂಭವಾಗುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಾರೂಪ್ಯ ಹೊಂದಿದಾಗ ಸಮಸ್ತ ಜಡಚೇತನ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ದಶೆಯು ಆವರಿಸಿದಂತೆ ನಮಗೆ ಕಂಡು ಬರುವುದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರೀಯ ದಶೆಯ ಆಭಾಸವಾಗುವುದು. ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಮಾಡಲಾಗದ ಒಂದು ಉನ್ಮಾದ ಬರುವುದು, ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ವೇಳೆ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಯೋಗ್ಯ ಗುರು ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ಜನರು ಬಹುಶಃ ಈ ಮೊದಲನೆಯ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅವಧೂತರಾಗುವರು. ಆಗ ಅವರ ಪ್ರಯತ್ನವೆಲ್ಲ ನಿಂತು ಹೋಗುವುದು. ಜೀವನಾವಧಿಯೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳುವರು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಜ್ಞಾನದ ಮೊದಲನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯದ ಆರಂಭದಂತಿರುವ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯು ತಾವು ಧುರಂಧರ ಜ್ಞಾನಿಗಳೆಂದು ಸಾರುವ ಜನರಿಗೆ ಎಂದಾದರೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿ ನೋಡಿರಿ, ಇದೇ ದಶೆಯನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತರೆ ವಾಸ್ತವಿಕತೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿ ಕೃತ್ರಿಮತೆ ಬರುವುದು.

ಎರಡನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ :

ಈಗ ನಾವು ಎರಡನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದೆವು. ಇದರ ಸುತ್ತಲೂ ಇರುವ ಸ್ಥಿತಿಯು ಜ್ಞಾನದ ಎರಡನೆಯ ಅವಸ್ಥೆ, ಪ್ರೇಮ ಭಕ್ತಿಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿದರೆ ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಯ ದಿವ್ಯದಶೆಗಳ ರೂಪವೂ ಬದಲಾಗುವುದು. ಆ ವಸ್ತುವು ಹಗುರವಾಗಿ ಶ್ರೇಷ್ಠತರ ದಶೆಯು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದು. ಸಾರಾಂಶವಿಷ್ಟೆ: ಮೊದಲಿನ ಸ್ಥಿತಿಯು ಭಾರವಾಗಿದ್ದಿತು; ಇದು ಆದಕ್ಕಿಂತ ಹಗುರಾಗಿರುವುದು, ಈಗ ಈ ಎರಡನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ? ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಗೂ ಈಶ್ವರೀಯ ದಶೆಯೇ ಕವಿದಿರುವಂತೆ ಅನುಭವವಾಗುವುದು, ಅಂಥ ದಶೆ ಅಥವಾ ದಿವ್ಯಪ್ರಕಾಶ ಇಲ್ಲಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸರಳತೆಯ ಅಭಾಸವಾಗುವುದು. ನಾವು ಅದರ ಒಳಕ್ಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟೂ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ್ದೇವೆಂದು ಇದರರ್ಥ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಲಯಾವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸಾರೂಪ್ಯತೆ ಬರುವುದು, ಯಾವುದನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಅವಸ್ಥೆಯ ಜ್ಞಾನವೆನ್ನುವರೋ ಆ ದಶೆಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯೇ ಸಾರೂಪ್ಯತೆ. ಈಗ ನಾವು ಇವರಲ್ಲಿ ಲಯ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪಡೆದೆವು. ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ಸಂತೋಷವಾರ್ತೆಯು ಬಂದಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಾಕಷ್ಟು ರಮಿಸಿದಾಗ ಮೂರನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯ ಕಡೆಗೆ ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿ ಹೊರಳಿತು,

ಮೂರನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ

ಈಗ ನಮ್ಮ ಪ್ರೇಮವು ಬಲವತ್ತರವಾದರೆ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಹೊಕ್ಕೆವು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾರದ ಅನುಭವವಾಗುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು, ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹುತೇಕ ಜನರು ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುವರು. ಆದರೆ, ಕಾಯಿಲೆಯ ನಂತರ ಆರೋಗ್ಯ ಲಭಿಸುವದೆಂಬ ಮಾತು ಮನವರಿಕೆಯಾದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಂಥಿಯನ್ನು ದಾಟುವ ಸಾಹಸವುಂಟಾಗುವುದು. ಈಗ ದಿವ್ಯ ದಶೆಗಳ ರೂಪು ಬೇರೆಯಾಯಿತು. ಭಾರದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ದೊರೆಯಿತು, ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯ ಕೆಳ ಅಂತಸಿನ ಭಾನವುಂಟಾಯಿತು. ಲಘುತ್ವವು ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿತು: ಸುತ್ತಲೂ ಸರಳತೆಯ ಪ್ರತೀತಿಯಾಗತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ನಿರ್ಮಲತೆ ಇನ್ನೂ ದೂರವಿದೆ. ಇದು ಮೂರನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯ ಅನಂತರದ ಮಾತು. ಇಲ್ಲಿ ಆತ್ಮದ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಕಾಶವು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುವುದು. ಈ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಜನರು ಆತ್ಮದ ಸ್ಥಾನ ವೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ, ಏಕೆಂದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ಇಂಥವೇ ದಿವ್ಯ ದಶೆಗಳ ಅನುಭವವುಂಟಾಗುವುದು, ಸ್ವಚ್ಛತೆ ಮತ್ತು ಸರಳತೆಗಳು ಈ ಅವಸ್ಥೆಯ ಜೀವಾಳವಾಗಿವೆ. ಬಹುಶಃ ಸಮಾಸಮ ದಶೆಯು ಪ್ರತೀತವಾಗುವುದು. ಇಂಥವೇ ಅಗಣಿತ ಗ್ರಂಥಿಗಳ ಶ್ರೇಣಿ ಇದೆ. ಅವುಗಳ ವರ್ಣನೆಯು ವ್ಯರ್ಥ. ಏಕೆಂದರೆ, ಇವುಗಳ ನಡುವಿನ ಅಂತರವು ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಮಾಡಲು ಬಾರದಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಿದೆ. ತಾತ್ಪರ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ಈಗ ಆತ್ಮಸ್ಥಾನದ ದಿವ್ಯ ದಶೆಗಳು ನಮ್ಮೆದುರು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ನಮಗೆ, ಈ ಸ್ಥಾನದ ಮಹತ್ವ ತಿಳಿದು ಬಂದು ನಾವದನ್ನು ಮನನಮಾಡಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಲಯಹೊಂದುವೆವು. ಈಗ ಮೊದಲನೆಯ ಆವರಣವು ಸರಿಯುವುದು. ನಮಗೆ ಆತ್ಮದ ಸುಗಂಧ ತಟ್ಟುವುದು, ಅಂಥದೇ ದೃಶ್ಯವು ಒಳಗೂ

ಹೊರಗೂ ಕಾಣಲಾರಂಭಿಸುವದು. ಒಂದುವೇಳೆ ಹೀಗಾಗದಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಜ್ಞಾನದ ದಶೆಯೆಂದು ಎಂದಿಗೂ ಹೇಳಲಾಗದು. ಇದನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಪಡೆದುದಾದರೆ ಕೃತ್ರಿಮತೆ ತಲೆದೋರುವುದು. ತನ್ನ ವಿಚಾರಶಕ್ತಿಯ ಜೋರು ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಒಳಗೊಳಗೇ ಅದರ ಚಮತ್ಕಾರಗಳ ಅನುಭವವಾಗತೊಡಗುವುದು. ಮುಂದೆ ಇದೇ ಒಂದು ಬಂಧನವಾಗುವುದು; ಮತ್ತು ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳುವರೆಂದರೆ ಅದರಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವುದು ತುಂಬ ಕಷ್ಟವಾಗುವುದು, ಮೊದಲಿನಿಂದ ಕೊನೆಯವರೆಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವವನೇ ನಿಜವಾದ ಸಾಧಕನೆನಿಸುವನು.

ಈ ಮೂರನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯು ಆತ್ಮದ ಸಮಗ್ರ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಅಸಂಖ್ಯವಾದ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಗ್ರಂಥಿಗಳಿವೆ. ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ದಾಟಿದ ಮೇಲೆಯೇ ನಾವು ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರುವೆವು. ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಈ ವಸ್ತುಗಳು ಅನೇಕ ಪದರುಗಳಾಗಿ ಕುಳಿತಿವೆ. ಅದೇನೇ ಇರಲಿ, ಈಗ ನಾವು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂದೆ ತಲುಪಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತೇವೆ, ಭಗವಂತನ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಮಗೆ ಮುಂದಿನ ಸುವಾರ್ತೆ ದೊರೆಯುವುದು, ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗಂತೂ ನಮಗೆ ಜ್ಞಾನವಾಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿತು. ನಾವು ದಿವ್ಯ ಅಥವಾ ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಯ ವೃತ್ತವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ. ಈಗ ಇದರ ಮುಂದಿನ ಗ್ರಂಥಿ ಬರುವುದು,

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ :

ಸೃಷ್ಟಿ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದೊಂದು ತತ್ತ್ವವೂ ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ. ಈಗ ನಾವು ಇದರ ಮುಂದಿನ ದಶೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವೆವು. ಅಲ್ಲಿ ದಿವ್ಯಪ್ರಕಾಶದ ಸಮೂಹವು ಒಂದು ಜ್ವಾಲೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದು. ಭಕ್ತನು ಈ ಕಾವನ್ನು ಪ್ರೇಮದ ಕಾವಿನೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವನು. ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತು: ಧಾರೆಗಳು ಪ್ರವಹಿಸತೊಡಗಿದಾಗ ಅವುಗಳ ಕೇಂದ್ರವು ತಣ್ಣಗಿದ್ದಿತು; ಏಕೆಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಪದಾರ್ಥವು (*matter*) ಬೆರೆತಿರಲಿಲ್ಲ. ಧಾರೆಗಳು ಇಳಿಯುತ್ತಲೇ ಅವುಗಳಿಂದ ಆಘಾತಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ನಡೆದವು. ಇವು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಯು ಎಲ್ಲಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದ್ದಿತೋ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಂಟಾದವು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ನಾವು ಮೂರು ಭಾಗಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಈ ಮಾತು ಮತ್ತಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು. ಎಲ್ಲಿ ಶೀತಲತೆಯು ತನ್ನದೇ ಆದ ಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ಕಾವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತೋ ಆ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಹೊಕ್ಕಾಗ ಅದು ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ವ್ಯಕ್ತ ರೂಪವನ್ನು ತಳೆಯಿತು. ಇದು ನಡುವಿನ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದಿತು. ಇದರಂತೆಯೇ ಈಗ ಅದೇ ಮಧ್ಯ ಭಾಗವು ಒಂದು ಗ್ರಂಥಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮೆದುರು ಬರುವುದು. ಅದರಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ತಿರುಗುವ ಚಕ್ರಗಳಂತೆ ಕಾಣುವವು. ನಿಜಸಂಗತಿಯೇನೆಂದರೆ, ಅದೇ ಮೂಲತತ್ತ್ವವು ತಾನೇ ಒಂದು ಗ್ರಂಥಿಯಾಯಿತು. ಕ್ರಿಯೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದ ಕಾರಣ ಅದು ಪದಾರ್ಥದ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯುವಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಈ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ವಿಚಾರಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಮಾವಿಷ್ಟರಾಗಿ ಮುಂದಿನ ದಶೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಇದರಲ್ಲಿ ಭ್ರಮಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ದೃಢವಾದ ತತ್ತ್ವರತೆಯಿಂದ ಯಶ ದೊರೆತಾಗ ಈ ಗ್ರಂಥಿಯ ವಾಸ್ತವಿಕ ದಶೆಗೆ ಬರುವೆವು. ಇಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಕಾಶವು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಗ್ನಿ

ತತ್ತ್ವ ದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿದೆ.

ಮನುಷ್ಯನು ಈ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಲಯ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪಡೆದುದಾದರೆ ಅಗ್ನಿ ತತ್ತ್ವದ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರವುಂಟಾಗುವುದು. ಈ ಗ್ರಂಥಿಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದಾಗ ನಾವು ಇದರ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವೆವು. ಇದು ನಮ್ಮ ಉನ್ನತಿಗೆ ಸೋಪಾನಪ್ರಾಯವಾಗಿದ್ದು ಆ ಸ್ಥಾನದ ದಶೆಯ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಲಯ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದಾಗ ಇಲ್ಲಿಯ ಜ್ಞಾನದ ದಶೆಯು ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಉಂಟಾಗುವುದು. ಈಗ ಈ ವಸ್ತು ನಮ್ಮದಾಯಿತು. ಇದರ ಮೇಲೆ ನಮಗೆ ಪ್ರಭುತ್ವ ಬಂದಿತು. ಈ ಸೀಮೆಯವರೆಗೆ ನಾವು ಜ್ಞಾನಿಗಳಾದೆವು. ಅದರ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು; ಅದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಲಯ ಕೂಡ ಹೊಂದಿದೆವು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಜ್ಞಾನಿಯ ದಶೆ ಹೇಗಿರುವುದು? ಈ ಪದಾರ್ಥವೆಂಥದು? ಆ ಸ್ಥಾನದ ಲಯ ಅವಸ್ಥೆಯ ನಂತರ ಬರುವ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ದಶೆಯೇ ನಿಜವಾಗಿ ಆ ಸ್ಥಾನದ ಜ್ಞಾನ. ಈ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಜಾಗೃತರಾಗುವೆವು. ಆದುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ನಾವು ಆ ಸ್ಥಾನದ ಸಾರೂಪ್ಯತಾ-ಜೀವನವೆಂದು ಕರೆಯುವೆವು ಮತ್ತು ಸಜೀವ ವಸ್ತುವೇ ಈ ಜೀವನದ ಅನುಭವ ಪಡೆಯಬಲ್ಲದು. ಈಗ ನಮ್ಮ ಸಾಹಸ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂದಿನ ಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯುವ ಹಂಬಲವುಂಟಾಯಿತು.

ಐದನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ :

ಈಗ ನಾವು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಮೇಲಿನ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದೆವು. ಅಗ್ನಿಯ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ಇಲ್ಲದಾಯಿತು, ಈಗ ಅದರ ವಿರುದ್ಧ ದಶೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಗಿದ್ದೇವೆಂದು ಇದರರ್ಥ, ಇದು ಜಲಸ್ಥಾನ, ಕೇವಲ ಇದೇ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಲಯವನ್ನು ಪಡೆದು ಉಳಿದು ಕೊಂಡುದಾದರೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸುತ್ತಾಡಿದ ನಂತರವೂ ಇದೇ ತತ್ತ್ವದ ಮೇಲಷ್ಟೇ ನಮಗೆ ಅಧಿಕಾರವುಂಟಾಗುವುದು. ಜ್ಞಾನವು ನಮಗೇನು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದು ? ಅದು ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಭಗವದನ್ವೇಷಣ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು. ಈ ಮಾತು ಯಾರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಬಾರದಿದ್ದರೆ, ಅಥವಾ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುವುದು ನಮಗೆ ಬೇಡವಾದರೆ ಇದೇ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳುವೆವು; ಮತ್ತು ಚಮತ್ಕಾರಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಲಾರಂಭಿಸುವೆವು. ನಮ್ಮ ತಳಮಳವು ನಮ್ಮ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಈ ಗ್ರಂಥಿ ಯಲ್ಲಿ ಲಯಹೊಂದಿದ ಮೇಲೆ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ದಶೆಯುಂಟಾದುದಾದರೆ ನಮಗೆ ಆ ಅವಸ್ಥೆಯ ಜ್ಞಾನವಾಗುವುದು. ನಮ್ಮ ಧೈಯವು ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ನೆಟ್ಟಿರುವುದಾದ್ದರಿಂದ ಆ ಗ್ರಂಥಿಯ ಮೇಲೆ ನಮಗೆ ಅಧಿಕಾರವುಂಟಾದರೂ ಅದರಿಂದ ಕೆಲಸ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರ ಕಡೆಗೆ ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿ ಹೊರಳುವುದಿಲ್ಲ. ನೀರನ್ನು ಕಂಡ ಮೇಲೆ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುವ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯಷ್ಟೇ ಶಾಂತಗುಣವು ಇದರದಿದೆ. ಈ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಲಯಹೊಂದಿ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ದಶೆಯನ್ನು ಪಡೆದಾಗ ಆ ಸ್ಥಿತಿಯ ಜ್ಞಾನವುಂಟಾಗುವುದು.

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಂಥಿಯ ಅನಂತರ ಉಂಟಾಗುವ ಒಂದು ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆಯುವುದೊಳಿತು, ಯಾವುದೇ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಲಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪಡೆದ ಮೇಲೆ ನಾವು

ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ದಶೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದಾಗ ಆ ದಶೆಯೇ ಅದರ ಕೊನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯೂ ಲಯವಾಗಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಉನ್ನತ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯು ದಶೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಟು ಹೊಂದುವುದು, ಅದನ್ನು ಜ್ಯತೆಯೆಂದು ಕರೆಯುವರು. ಆಗ ಆ ದಶೆಯ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಒಳ್ಳೆಯದು, ಈ ಸಾಯುಜ್ಯತೆಯೂ ನಮ್ಮಲ್ಲುಂಟಾಯಿತು. ಈಗ ಇದರ ತರುವಾಯ ಬರುವ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಶೋಧಿಸುತ್ತೇವೆ. 'ಶೋಧ' ಮತ್ತು 'ಹಂಬಲ' ಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅಂತರವಿದೆ. ಆದಕಾರಣ ಇಲ್ಲಿ 'ಹಂಬಲ' ವೆಂಬ ಶಬ್ದವೇ ಹೆಚ್ಚು ಯೋಗ್ಯ. ಈಗ ಈ ಹಂಬಲ ನಮ್ಮನ್ನು ಐದನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿ ಮೊದಲನೆಯ ನಾಲ್ಕು ಗ್ರಂಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಸ್ಥಿತಿ ಯನ್ನು ತರುವುದು. ಈಗ ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಆ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡುವ ಅವಸ್ಥೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಸಂಗತಿಗಳು ನಮ್ಮ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರತೊಡಗಿದವು. ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಆಸನವನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಧ್ಯಾನದ ರೂಪವು ಆ ರೀತಿ ಆಯಿತು. ಹೀಗೆ ಇದು ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಈ ಪ್ರವಾಸದಲ್ಲಿ ಲಯ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ ಕೊಂಡೆವು. ಆಗ ನಮಗೆ ಇಲ್ಲಿಯ ವಿಚಿತ್ರ ದಶೆಯನ್ನನುಭವಿಸುವ ಸುಯೋಗವೊದಗಿತು. ಈ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವಾಯು ತತ್ವದ ಮೇಲೆ ನಮಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಬರುವುದು. ಆದರೆ ಆ ವಾಯು ಬದಲಾವಣೆ ಹೊಂದಿರುವುದು. ಅದು ಬಿರುಸಾಗಿ ಬೀಸುವುದಿಲ್ಲವಾದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಸನ್ನತೆಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿರುವುದು. ಇಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸಿಗೆ ಎರಡು ದಶೆಗಳುಂಟಾಗುವವು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯಿಂದ ವಾಸ್ತವಿಕ ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ದುಃಖವೆನಿಸಿದಂತೆ ಆಗಿ ಕಣ್ಣೀರು ಬರುವುದು. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಗಾಳಿಯು ವರ್ತಮಾನ

ದಶೆಯ ಅನುಭವಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯನ್ನು ತರುವುದು. ಇದು ಒಮ್ಮೆ ಅಳುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಒಮ್ಮೆ ನಗುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು. ನಮ್ಮ ಸಾಧನ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಈ ಅವಸ್ಥೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ತಡೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಆತ್ಮಿಕ ಬಲದಿಂದ ಆ ಅವಸ್ಥೆಯ ವಾಸ್ತವಿಕ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ದಶೆಯನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟು ಮುಂದಕ್ಕೊಯ್ಯುವೆವು. ಅಂತೂ ಈ ಸಮಯ ಬಂದಿತು. ನಾವು ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಮುಂದೆ ಹೋದೆವು. ಈಗ ನಮಗೆ ಪಿಂಡದೇಶದ ಜ್ಞಾನವಾಯಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಂಥಿಯ ಮೇಲೆ ಧ್ವನಿಯಿದೆ ; ಮತ್ತು ಗ್ರಂಥಿಯು ಎಷ್ಟು ಉನ್ನತಾವಸ್ಥೆಯದಿರುವುದೋ ಧ್ವನಿಯೂ ಅಷ್ಟೇ ಮಧುರವಾಗುತ್ತ ಹೋಗುವುದು. ಪಿಂಡದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಧ್ವನಿಯು ತೀವ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯಾರಾದರೂ, ಕೇವಲ ಈ ಧ್ವನಿಗಳ ಮೇಲಾಗಲೀ, ಅವುಗಳ ಏರಿಳಿತಗಳ ಮೇಲಾಗಲೀ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿದ್ದಾದರೆ ಆ ಸ್ಥಾನದ ಸಿದ್ಧಿ ಗಳು ಅವರಲ್ಲಿ ಬಂದುಬಿಡುವುವು, ಐದೂ ಗ್ರಂಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಧ್ವನಿಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೋಲುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಕಾರದವಾಗಿವೆ. ಇದನ್ನು ಪಂಚಾಗ್ನಿ ವಿದ್ಯೆಯೆನ್ನುವರು. ರಾವಣನಿಗೆ ಇದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಿದ್ಧಿಸಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಾನಂತೂ ಯಾರನ್ನೂ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಚಮತ್ಕಾರಗಳ ಕಡೆಗೂ ಒಯ್ಯುವ ಇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಬಿಚ್ಚುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗ ಬಯಸುವವರು ಸ್ವಯಂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಿ. ಆ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿಯ ಸ್ಪಂದನವೇ ಹಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಧ್ವನಿಯ ಅನುಭವ ಬರುವುದು, ದಶೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಧ್ವನಿಯು ತೀವ್ರವಾಗಲೀ, ಮಂದವಾಗಲೀ ಅವಶ್ಯ ಆಗುವುದು.

ಆರನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ :

ಈಗ ನಾವು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಮಂಡಲದ ಕಡೆಗೆ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿಡುವೆವು. ನಮ್ಮ ಓಟವು ಈಗ ಆರನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯನ್ನು ತಲುಪಿತು. ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವು ಆರಂಭವಾಗುವುದು. ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತನ್ನು ನಾನು ಬರೆದೇಬಿಡುವೆನು: ಪಿಂಡದೇಶದ ಈ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದ ಅಭ್ಯಾಸಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದರೆ ಆತನು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಜನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಇಷ್ಟೇ ಲಾಭವಿದೆ. ಆರನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಗೆ ಬರುತ್ತಲೇ ದಿವ್ಯ ಪ್ರಕಾಶದ ರೂಪವು ಬದಲಾಗುವುದು. ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಪದಾರ್ಥದ ಪ್ರಭಾವ ಕಡಮೆಯಾಗುವುದು, ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತು: ನಾವು ಆರನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಮುಂದುವರಿಯ ಬೇಕಾಗುವುದು, ಒಬ್ಬ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುರು ದೊರೆತರೆ ಆತನು ಈ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಬಹಳಕಾಲ ನಿಲ್ಲಗೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಯ ದಶೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಅಭ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಏಳನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಗೆ ಒಯ್ದು ಬಿಡುವನು. ತಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಸಾಗುವವರು ಈ ಆರನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯ ಮೇಲೂ ಲಯ ಮತ್ತು ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯನ್ನು ತಾವಾಗಿಯೇ ಪಡೆಯುವರು. ಪರಿಣಾಮವೇನಾಗುವುದೆಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ಚಮತ್ಕಾರಗಳ ಹಾಗೂ ಪ್ರಕಾಶದ ಆಕರ್ಷಣೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಅಭ್ಯಾಸಿಯ ಮನಸ್ಸು ಏಳನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಗೆ ಹೋಗಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಆರನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಕಾಶವಿದೆ; ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊಗೆ ಬಣ್ಣದ ಅನುಭವವೂ ಬರುವುದು, ಆದರೆ ನಾವು ಈ ಗ್ರಂಥಿಯ ಮೇಲಿನ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ದಶೆಯನ್ನು ಪಡೆದಾಗಲೇ ಹೊಗೆಬಣ್ಣದ ಆಭಾಸವು ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವುದು, ಪ್ರಕಾಶವೇ ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳೂ ಕಾಣತೊಡಗುವುದು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಶಕ್ತಿಯ ವಿತರಣೆ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಾನವೇ ಇದಾಗಿದೆ. ಮೇಲಿನಿಂದ ಬಂದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಿಂಡದೊಳಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸುವುದೂ ಇದೇ.

ಏಳನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ :

ಈಗ ನಾವು ಏಳನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗುವೆವು. ಈ ಸ್ಥಾನವು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದೇಶದೊಳಗಡೆಯೇ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ವಿರಾಟ್ ದೇಶವೆಂದು ಹೇಳುವರು. ಇದನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವುದೇನಿದೆ? ಭಗವಂತನು ಈ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕರುಣಿಸಲಿ. ಮುಂದುವರಿದ ಸುವಾರ್ತೆಯು ದೊರಕುವಂತಾಗಲಿ. ಇಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರತೆಯ ಅನುಭವವು ಬಹಳಷ್ಟಾಗುವುದು. ಆದರೂ ಇನ್ನೂ ಪದಾರ್ಥದ ಪ್ರಭಾವವಿದ್ದೇ ಇದೆ. ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗವಾಗಿದ್ದ ಅಣುವಿನ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾಗಿದೆ. ಯೋಗಿಯು ಈ ದಶೆಯ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪ್ರಭುತ್ವ ಪಡೆಯುವುದೊಳ್ಳೆಯದು. ಭಾರತದ ಯೋಗಿಗಳು ಇದರ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ಣ ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆದಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಶಕ್ತಿಯ ಅನುಭವವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಉಂಟಾಗುವುದು. ಬಹುತೇಕ ಜನರಿಗೆ ಇದು ಪ್ರಿಯವಾಗುವುದಾದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅವರ ಪ್ರಗತಿಯು ಕುಂಠಿತವಾಗುವುದು. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯು ಪ್ರಶಂಸನೀಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಇದು ಮಕ್ಕಳಾಟಿಕೆಯ ವಸ್ತುವೇ. ಈ ಸ್ಥಾನದ ಶಕ್ತಿಯಿರದ ಭಾರತ ವರ್ಷದ ಪ್ರಾಚೀನ ಋಷಿಗಳು ತೀರ ಕಡಮೆ. ದೂರ್ವಾಸ ಋಷಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸ್ಥಾನದ ಶಕ್ತಿ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಿತು. ಎರಡನೆಯವರನ್ನು ಅಳುವಂತೆ ಮಾಡುವ-ರೌದ್ರ ಶಕ್ತಿಯೂ, ಚಕಿತಗೊಳಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯೂ, ಹಾಗೂ, ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲವೆಬ್ಬಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯೂ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುವ ಕೇಂದ್ರದೊಡನೆ ಅವರ ಸಂಬಂಧವುಂಟಾಗಿದ್ದಿತು. ನಮ್ಮ ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಋಷಿಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಗೌರವಿಸಲಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತೆಂದರೆ ದೂರ್ವಾಸರನ್ನು ರುದ್ರನ ಅವತಾರವೆಂದು ತಿಳಿಯಲಾಗಿತ್ತು. ದುರ್ವಾಸರಿಗೆ ಈ ಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅವರ ಮಟ್ಟವು

ಎಷ್ಟಿದ್ದಿತೆಂಬ ಬಗೆಗೂ, ಮಾನವ ಜೀವನದ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅವರು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಫಲರಾದರೆಂಬುದನ್ನೂ ನಾನಿಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸ ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಪಿಂಡದಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವಿಗೂ ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಶಕ್ತಿಯು ದೊರೆಯುವುದು. ಅಲ್ಲಿ ಅಗಣಿತ ಶಕ್ತಿಗಳಿವೆ. ಈ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಲಯಾ ವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪಡೆದಂತೆಲ್ಲ ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಅಸೀಮ ಶಕ್ತಿಯ ಅನುಭವವುಂಟಾಗುವುದು. ವಿದ್ಯುತ್ತಿನ ತೀಕ್ಷ್ಣತೆ ಎಲ್ಲೆಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ದೃಷ್ಟಿಗೋಚರವಾಗುವುದು. ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವೂ ಬೀಜ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದು, ನಾವು ಇದರ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡುದೇ ಆದರೆ ನಮಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಕ್ತಿಯ ಚೇತನವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದು. ಈ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಲಯ ಹೊಂದಲಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ನಮ್ಮ ವಿಸ್ತಾರವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ನಡೆದು, ನಾವು ಪ್ರಪಂಚದ ತುಂಬ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ ಅನುಭವವುಂಟಾಗುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಸಾರದ ಅವಸ್ಥೆಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ನಾವು ಪಿಂಡದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಾರ ಹೊಂದುವೆವು, ಯೋಗಿಗಳು ಇಲ್ಲಿಯ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಕೃತಿ ನಿಯಮವನ್ನು ಕೆಲಕಾಲ ಸ್ಥಗಿತಗೊಳಿಸಬಹುದು. ನಾವು ಪೂರ್ಣರೂಪದಿಂದ ಲಯಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದುದಾದರೆ ಈ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಾವು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿಯ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಮದ್ದು - ಗುಂಡುಗಳ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಜಯಿಸಬಹುದು. ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಜರುಗುವ ಎಲ್ಲ ಘಟನೆಗಳೂ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಭವಿಸುವುವು; ಮತ್ತು ಅವು ಘಟಿಸುವ ಮುಂಚೆಯೇ ಅವನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ನಮ್ಮ ಅನುಭವವು ತೀವ್ರವಾಗಿದ್ದರೆ, ನಮಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದೇಶದ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಬಿಂದುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಭೂಭಾಗಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುವ ವಿಭಿನ್ನ ಶಕ್ತಿಗಳು ದೊರೆಯುವುವು. ವೈಜ್ಞಾನಿಕ

ರೀತಿಯಿಂದ ಈ ಶಕ್ತಿಗಳ ಅನುಸಂಧಾನ ಮಾಡಿದ್ದಾದರೆ ಅವನ್ನು ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ನಾಗರಿಕತೆಯನ್ನುಳ್ಳ ಜನರಷ್ಟೇ ಈ ರೀತಿಯ ಅನುಭವವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಯು ಈಶ್ವರ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಕಡೆಗಿರದೆ ಭೌತಿಕ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಕಡೆಗಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಯೋಗಿಗಳು ಈ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರ ಧ್ಯೇಯವು ಭಗವತ್ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಿದ್ದು, ಪ್ರಪಂಚದ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನುಪಯೋಗಿಸುವರು. ಆದರೆ, ಯಾವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಯತಿಯು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ವಿನಾಶಕಾರಿ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನಪೇಕ್ಷಿಸಿ ನಾಶವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತ ಹೋಗುವುದೋ ಆ ಸ್ಥಿತಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಅಪವಾದಾತ್ಮಕವಾಗಿವೆ. ಈ ಸ್ಥಾನವು ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಿದೆಯೆಂದರೆ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷ ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿದರೂ ಸಾಲದು. ಯೋಗ್ಯ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕನು ದೊರೆತು ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ತೀವ್ರ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಈಯೆಲ್ಲ ಗ್ರಂಥಿಗಳಿಂದ ದಾಟಿಸಿ ಧ್ಯೇಯದವರೆಗೆ ತಲುಪಿಸುವ ಗುರುವಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಚಂದ್ರ ಹಾಗೂ ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಪ್ರಕಾಶ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ, ಸೂರ್ಯನೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳಗುವುದರಿಂದ ಆತನ ಪ್ರಕಾಶವು ಭೂಮಿಯವರೆಗೆ ತಲುಪುವುದು. ಈಗ ನಾವು ನಮ್ಮನ್ನು ಈ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಲಯಗೊಳಿಸುವ ಅಗತ್ಯವುಂಟಾಗುವುದು. ನಮಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜ್ಞಾನವುಂಟಾಗಬೇಕೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಾವು ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ ಲಯ ಹೊಂದಿದ ಮೇಲೆ ಅದರ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ದಶೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಯತ್ನಿಸುವೆವು. ಈ ಬಿಂದುವಿನಲ್ಲಿ ಸಾಧಕರು ಅವಧೂತರಾಗಿ ಬಿಡುವರು. ಇಲ್ಲಿಯ ದಶೆಯು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಮನಸ್ಸಾಗದಷ್ಟು ಚಿತ್ತಾಕರ್ಷಕವಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ನಾವು ಹೇಗೋ ಲಯಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಅದರ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ದಶೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗ ದೃಶ್ಯವು ಬದಲಾಗಿ ನಮಗೆ ಆ ಸ್ಥಾನದ ಜ್ಞಾನ ಬರುವುದು. ಇಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧತೆಯಿದ್ದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ

ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತೀವ್ರತೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಶಕ್ತಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾಲದ ಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಅವರ ಜ್ಞಾನದ ಮಟ್ಟ ಎಷ್ಟೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿರಿ. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ವಾಸ್ತವಿಕ ಜ್ಞಾನದ ದಶೆಯು ಇನ್ನೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಬಂದಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಅವಾಸ್ತವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಮುಂದೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಶೋಚನೀಯ ಸಂಗತಿ. ಒಂದು, ಅವರು ಈ ವಸ್ತುವನ್ನು ತಪ್ಪು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ; ಇಲ್ಲವೇ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು, ಮೆರೆಯಲು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಕಣ್ಣಿದ್ದವರು ಕೃಚಿತ್ತಾಗಿಯೇ ದೊರೆಯುವರೆಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಒಂದುವೇಳೆ ಈ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನೋಡುವವನು ದೊರೆತರೂ ಆತನನ್ನು ನಂಬುವವರಾರು? ಆ ಜನರೇ ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಬಹುದು.

ಬಂಧು, ಇದು ಎಂತಹ ಸೊಗಸಾದ ಸ್ಥಾನ! ಈ ಗ್ರಂಥಿಯ ಪ್ರಶಂಸೆಯನ್ನು ಎಷ್ಟೊಂದು ಮಾಡಬೇಕು ! ಈ ದಶೆಯ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಬರೆದುದಾದರೆ ವಿಷಯವು ಬಹಳ ದೀರ್ಘವಾಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಬರೆಯುವೆನು, ಕೃಷ್ಣ ಚಕ್ರದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಇದೇ ಶಕ್ತಿಯಿದ್ದಿತು. ಈಗ ನಾನು ಈ ಗ್ರಂಥಿಯನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳುವೆನು, ಅಭ್ಯಾಸಿಯು ಈ ರಹಸ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗ ಚಕ್ರದಂಥ ಏನನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸುವನು. ಇವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯಿದೆ ಎಂದರೆ, ಅದನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ದೊಡ್ಡ ವಸ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದರೆ ಅದು ಬರೀ ಅಲ್ಲಾಡುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಚೂರು ಚೂರಾಗುವುದು. ಅಭ್ಯಾಸಿಯು ಈ ದಶೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಸಂಗತಿಗಳು ತಿಳಿಯುವವು. ಈಗ, ಈ ಶಕ್ತಿಯು ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತು? ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗ್ರಹಗಳು ಒಂದೆಡೆ ಸೇರಿದಾಗ ಅವುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ

ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಒಂದು ಶಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ಣ ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆದಾಗ ಇಂಥ ಶಕ್ತಿಯು ಲಭಿಸುವುದು. ಪೂರ್ಣ ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆಯುವುದೆಂದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಲಯಗೊಳಿಸುವುದೇ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಅಲ್ಲ; ಅದೂ ಔಷಧವು ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬೆರೆತು ಹೋಗುವುದೋ ಹಾಗೆ, ಇಷ್ಟನ್ನು ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಮೇಲೆಯೂ ಒಂದು ವಸ್ತು ದೊರೆಯುವುದು, ತಿಳಿವಳಿಕೆಗೋಸ್ಕರ ಅದನ್ನು ಮಹಾಕಾಲಚಕ್ರವೆಂದು ಕರೆಯುವೆನು. ಇದರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಎಲ್ಲ ನಕ್ಷತ್ರಗಳೂ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅಚಲವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವಂತಹ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರವು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಇದು ಸುದರ್ಶನ ಚಕ್ರಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯಾಗಿದೆ. ಕಾಲವನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಈ ಅಸ್ತ್ರವು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಬಲ ಸಾಧನವಾಗಿದೆ. ಈ ವಸ್ತುವು ಏಳನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯು ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ. ಜನರು ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವುದಾದರೆ, ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಇದರ ಅಗತ್ಯವಿರದ ಕಾರಣ ಆತನಿಗೂ ಈ ಅಸ್ತ್ರವು ದೊರೆತಿರುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಅದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದ್ದ ಕಾರಣ ನಿಯತಿಯು ಅದನ್ನು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂಭವವಿದೆ.

ಒಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಬರೆಯುವೆನು. ಕೆಲ ಜನರಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಆಘಾತವುಂಟಾಗುವ ಸಂಭವವಿದ್ದರೂ ನಿಜ ಸಂಗತಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಲೇ ಬೇಕು. *ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ' ಯ ಸ್ಥಿತಿಯು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ದೊಡ್ಡದೆಂದೂ, ಅದನ್ನು ಪಡೆದವನು ಜ್ಞಾನಿಯೆಂದೂ ತಿಳಿಯಲಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಯಾರಾದರೂ ತಮಗೆ ಈ ದಶೆಯುಂಟಾಗಿದೆಯೆಂದು ಎದೆತಟ್ಟಿ ಹೇಳಬಲ್ಲರೋ? ಗೋಧಿಯ ರುಚಿ ಕೇಳಿದರೆ ಜನರು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಿಹಿ ಎಂದು ಹೇಳಿಬಿಡುವರು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ತಿನ್ನುವವರೆಗೆ ಅದರ ನಿಜವಾದ ಸ್ವಾದದ ಅರಿವಾಗಲಾರದು. ಬಹುಶಃ

ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಗತಿ ಇದೇ ಆಗಿದೆ. ವಸ್ತುವನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸಲಾರದೆಯೇ ಓದಿ, ಓದಿಸಿ ವರ್ಣಿತ ಪರಿಣಾಮದ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವರು. 'ಸತ್ಯೋದಯ' ದಲ್ಲಿ ಈ ದಶೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಸಾಕಷ್ಟು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಹೇಳಬಹುದು: ಆತ್ಮ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಮಿಲನ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಮೆ ಇದರ ಅನುಭವ ಬರುವುದು, ಆದರೆ ಈ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ನಂತರವೇ ಈ ಅನುಭವವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೂ, ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿಯೂ ಇರುವಂಥ ಮನಃಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗುವುದು, ಸೂರ್ಯನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶ ಹಾಗೂ ಉಷ್ಣತೆ, ಚಂದ್ರನಲ್ಲಿಯ ತೇಜ ಮತ್ತು ಶೀತಲತೆ, ನಕ್ಷತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯ ಹೊಳಪು- ಇವೆಲ್ಲ ನನ್ನದೆಂದೇ ಅನುಭವವಾಗುವುದು, ಯಾರಾದರೂ ರಾಮ, ಕೃಷ್ಣ ಅಥವಾ ಮೇಲಿನ ದೊಡ್ಡ ಆತ್ಮಗಳ ಬಗೆಗೆ ಚರ್ಚಿಸಿದರೆ ಆ ಚರ್ಚೆ ನನ್ನದೆಂದೇ ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾದ ಅನುಭವ ಬರುವುದು. ಈ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಈ ದಶೆಯು ಪೂರ್ಣವಾದಾಗ ಬೇರೆ ರಹಸ್ಯ ಹೊಳೆಯುವುದು, ಅರ್ಥಾತ್, ನಾವು ಈ ದಶೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಮರಸವಾದಾಗ, ಇಲ್ಲವೇ ಈ ಅನುಭವವನ್ನು ಲಯಗೊಳಿಸಿದಾಗ ಮೇಲೆ ಕಾಣ ತೊಡಗುವುದು. ಆಗ ಇರುವುದೆಲ್ಲ ಅದೇ ಎಂಬ ಪ್ರತೀತಿ ಬಲವತ್ತರವಾಗುವುದು, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಲಯಾವಸ್ಥೆಯ ನಂತರ "ಇದ್ದುದೆಲ್ಲ ಅದೇ" ಎಂಬ ದಶೆಯು ಸಂಕೇತರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯ ಉಳಿಯುವುದು, ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಆ ವಸ್ತುವು ಸ್ಪಷ್ಟ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುವುದು; ಏಕೆಂದರೆ, ಈಗ ನಾವು ಈಶ್ವರೀಯ ಮಂಡಲದ ದೊಡ್ಡ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿರುವೆವು. ನಾವು ಇನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿದು "ಇದ್ದುದೆಲ್ಲ ಅದೇ" ಎಂಬ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಲಯಹೊಂದಿದಾಗ ನಮಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಅವನಿಂದಲೇ" (ಸರ್ವಂ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ) ಎಂಬ ಅನುಭವದ ಹೊರತಾಗಿ ಬೇರೆ ಯಾವ ಅನುಭವವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಗ್ರಂಥಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ದಶೆಗಳ ಸಾರವಿದೆಯೋ

ತಿಳಿಯದು, ಈ ಸ್ಥಾನದ ವಿಶೇಷದಶೆಯೊಂದನ್ನು ಬರೆದು ಬಿಡುವೆನು. ಅಭ್ಯಾಸಿಯು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದಿದಾಗ ಅವನು ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೂ ಅವುಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಭಾನವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಭಾವವು ಹೃದಯದ ಮೇಲೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಇದರ ಮುಖ್ಯಾಂಶಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ವಿವರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಗ್ರಂಥಿಯ ಬಗೆಗೆ ಅಭ್ಯಾಸಿಗೆ ಅಭಿರುಚಿಯಿದ್ದುದಾದರೆ, ಹಾಗೂ ಜೊತೆಗೆ ಸಮರ್ಥ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ದೊರೆತುದಾದರೆ ಲಯಾವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ನಂತರ ಅದರ ಕೊನೆಯ ಅವಸ್ಥೆ ಬರುವುದು. ಆಗ ಮುಂದಿನ ಗ್ರಂಥಿಗೆ ಹೋದ ಶುಭ ಸೂಚನೆ ದೊರೆಯುವುದು.

ಎಂಟನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ :

ಭಾಗ್ಯೋದಯವಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸವು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದಾಗ ನಾವು ಎಂಟನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಗೆ ಬಂದೆವು. ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ದೃಶ್ಯವೇ ಬದಲಾಯಿತು. ಏಳನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ದಶೆಗಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ರೂಪವು ಇಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವುದು. ಇಲ್ಲಿ, ಅಭ್ಯಾಸಿಗೆ 'ಸಂಸಾರವು ಸ್ವಪ್ನದಂತೆ' ಎಂಬ ಅನುಭವ ಬರುವುದು. ಇದು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕ್ರೀಡಾ ಸ್ಥಳ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ವೈರಾಗ್ಯವು ಸುದೃಢವಾಗುವುದು. ಇಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ವೈರಾಗ್ಯದ ಸುಳಿವಿಲ್ಲವಾದರೂ ಅದರ ರೂಪವು ಬದಲಾಗುವುದು. ಇಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯವು ಪರಿಪಕ್ವವಾಗುವುದು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವೂ ಹಗುರಾಗಿ ಕಾಣುವುದು, ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಭಾರವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಭ್ಯಾಸಿಯು ಶಾಂತಿ, ಸ್ಥಿರತೆ ಹಾಗೂ ಸಮಾಧಾನಗಳನ್ನನುಭವಿಸುವನು. ಈ ಶಾಂತಿಯು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಕೊನೆಗೆ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನ ಹೊಂದುವ ದಶೆಯ ಆನಂದವನ್ನು ಸವಿಯುವನು, ಆದರೆ, ಬಂಧು, ಯಾರಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯೊಂದಿಗೆ ವೇದನೆ ಹಾಗೂ ಅಸಮಾಧಾನಗಳಿವೆಯೋ ಆತನೇ ನಿಜವಾದ ಅಭ್ಯಾಸಿ. ಈ ವಸ್ತುವು ಕಸ-ಕಡ್ಡಿ, ಗಿಡ-ಗಂಟಿಗಳನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛ ಮಾಡಿ ಮುಂದುವರಿಯಲು ಬಯಲನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದು, ಸಂಸಾರವು ಕನಸಿನಂತೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ; ಅದನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಭಾವಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನೂ ಓದಿದ್ದೇವೆ, ಆದರೆ ನನಗನಿಸುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ, ಕೇವಲ ಓದುವವರಿಗೆ ಆ ರೀತಿಯ ಪ್ರತೀತಿಯೇ ಆಗಿಲ್ಲ. ಹೇಳುವವರಾದರೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಇದನ್ನೇ ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳುವರು. ಇದಂತೂ ನಿಯಮಿತ ರೂಪದಿಂದ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತ ಮಾಡುತ್ತ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ವಿಕಾಸ ಹೊಂದುವ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿದೆ. ಒಂದುವೇಳೆ ನಾವು “ಸಂಸಾರವು ಕನಸಿನಂತೆ” ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ಬಲ ಪೂರ್ವಕ ದೃಢಮಾಡಿ ಕೊಂಡುದಾದರೆ ಅದು ಕೃತ್ರಿಮವಾಗುವುದೇ ಹೊರತು ವಾಸ್ತವಿಕ

ಸ್ಥಿತಿ ಬರಲಾರದು. ಇದಂತೂ ದಾರಿಕಾರನಿಗೆ ಆತನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವ ವಿಶೇಷ ಸ್ಥಾನದ ದಶೆಯಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಕೃತ್ರಿಮ ಉಪಾಯಗಳಿಂದ ಪರಿಪಕ್ವಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡೆವಾದರೆ ನಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಾವು ಮೋಸ ಹೋದಂತೆಯೇ. ಈ ಸ್ಥಾನದ ನಿಜವಾದ ದಶೆಯು ಶಾಂತಿಯದು. ನಾವು ಇದರಲ್ಲಿ ಲಯಹೊಂದಿದಾಗ ಇಲ್ಲಿಯ ದಶೆಯನ್ನು ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವೆವೆಂದರ್ಥ. ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ದಶೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದೆವೆಂದರೆ ಆ ಸ್ಥಿತಿಯ ಅನುಭವವಾಗುವುದು. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಸಚೈತನ್ಯವಿರುವುದು, ಬೇಸಗೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಸಿಲಿನ ಜಳದಿಂದ ಪೀಡಿತನಾದ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಬಂದ ನಂತರ ಹೇಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನನುಭವಿಸುವನೋ ಹಾಗೆ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಿದೆ. ಈಗ ನಾವು ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ದಶೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದೆವು ಅಥವಾ ಇಲ್ಲಿಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಜೀವಪಡೆದೆವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಜೀವನವನ್ನೂ ಲಯಗೊಳಿಸಿದಾಗ ಉಂಟಾಗುವ ಸ್ಥಿತಿಯು ನಾವು ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ ಶುಭ ಸಂದೇಶವನ್ನಿಯುವುದು.

ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ :

ಈಗ ನಾವು ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವೆವು. ನಮ್ಮ ಅನುಭವದ ರೂಪವೂ ಬದಲಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಿಂದ ಭೂಮಾದ ವಾಸ್ತವಿಕ ಸಂಬಂಧ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದೋ ಅದಕ್ಕೆ ಬಂದೆವು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಬೇರೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹೊಸ ಜನ್ಮವಾಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಲೋಕವನ್ನು ನಾವೀಗ ಪ್ರವೇಶಿಸುವೆವು. ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಾರ ಹೊಂದಿ ರಸಾಸ್ವಾದನ ಮಾಡುತ್ತ, ಮಾಡುತ್ತ ನಾವು ಪುನರ್ಜನ್ಮ ಹೊಂದಿದ ಲೋಕವು ಯಾರದೆಂಬುದರ ಅರಿವಾಗುವುದು, ಅದರ ಗುರುತನ್ನೂ, ಅನುಮಾನವನ್ನೂ ಹೃದಯವು ತೋರಿಸತೊಡಗುವುದು. ಒಡೆಯನ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸತೊಡಗುವುದು, ಆತನ ಮಹಿಮೆಯು ಎಷ್ಟು ಆಳವಾದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಆತನ ಪೂಜೆಯು ಆರಂಭವಾಗುವುದು. ಈ ದಶೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮುನ್ನ ಸಾಂಸಾರಿಕ ಕ್ರಿಯಾ ಶೀಲತೆಯು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಮುಕ್ತಾಯಹೊಂದುವುದು. ಸ್ವಾಮಿ ಮತ್ತು ಸೇವಕ-ಈ ಸಂಬಂಧವೇ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇರುವುದು. ಆತನು ಸ್ವಾಮಿ, ನಾವು ಸೇವಕರು ಎಂಬ ಅನುಭವವೇ ಈ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿರುವುದು. ಒಡೆಯನ ಇರುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಸಂಮಾನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಯೂ ದೃಷ್ಟಿ ಪಡೆದಿರುವುದು, ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ರೀತಿಯ ಅಧೀನತೆಯ ದಶೆಯು ನಮ್ಮದಾಗುವುದು ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ಮಾರ್ದವವಿರುವುದು, ದ್ವೇಷಭಾವವು ನಷ್ಟವಾಗುವುದು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಮೊದಲನೆಯ ಮೆಟ್ಟಲು ಆರಂಭವಾಗುವುದು. ಈ ಸ್ಥಾನದಿಂದ ನಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ಅಳಿಸಿ ಹೋಗಲು ಮೊದಲಾಗುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಆಳವಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಷ್ಟೂ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಲಯಗೊಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಫಲತೆ ಸಿಗುವುದು. ದರ್ಶನದ

ಸುಳುವು ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ಆರಂಭವಾಗುವುದು. ಈಗ ನಮ್ಮ ದಶೆಯು ಹೇಗಿರುವುದು? ಹೆಚ್ಚು ಕಡೆಗೆ ಹನುಮಂತನ ಅವಸ್ಥೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೊಲವುದೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಯಾರಾದರೂ ಆತನಿಗೆ ಆತನ ಶಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಎಚ್ಚರ ತಂದುಕೊಟ್ಟರೆ ಮಾತ್ರ ಆತನ ಉತ್ಸಾಹ ಜಾಗೃತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಆತನು ವಿಸ್ಮೃತನಂತೆ ಇದ್ದನು. ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ನಡೆಯಿರಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಲಯಾವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಕೆಲವೆಡೆ ಲಯಾವಸ್ಥೆಯಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವೆಡೆ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯಿದೆ. ಈಗ ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಲಯಹೊಂದಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ಒಯ್ಯುವವು. ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ಲಯಾವಸ್ಥೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಹತ್ತನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದ ಶುಭ ಸಮಾಚಾರ ದೊರೆಯುವುದು.

ಹತ್ತನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ :

ಈಗ ನಾವು ಹತ್ತನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಗೆ ಬಂದೆವು. ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯ ದಶೆಯು ಬದಲಾಗಿ ಅದರ ದಾರಿ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿತು. ಸೇವೆಯು ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮೈಗೂಡಿತೆಂದರೆ ಒಡೆಯನ ಮನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯತೊಡಗಿದೆವು. ಅರ್ಥಾತ್, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿತ್ವದ ಗಂಧವು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಬರತೊಡಗಿತೆಂದು ಹೇಳಲಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದು ಕೃತ್ರಿಮವೇನಲ್ಲ. ಈ ದಶೆಯು ಹತ್ತನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯದು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ ನಂತರ ಇದು ತಾನಾಗಿ ಬರಲೇ ಬೇಕು. ಸ್ವಾಮಿಯ ಸಾಮೀಪ್ಯ ಹೆಚ್ಚುವುದರಿಂದ ಆತನ ಪ್ರಭಾವವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರತೊಡಗುವುದು. ಯಾವ ರೀತಿ ನದಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋದ ಬಳಿಕ ಅದರ ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ಕಂಡು ನಮ್ಮೊಳಗೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ತರಂಗಗಳೇಳುವುವೋ, ಅದೇ ದಶೆಯು ನಮ್ಮದಾಗುವುದು. ಅಭ್ಯಾಸಿಯು ತನ್ನ ಸಮ್ಮಾನವನ್ನು **ತಾನೇ** ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವನು, ಅಥವಾ ಹೀಗೆ ಹೇಳಬಹುದು; ಚಂದನದ ಸುಗಂಧಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಮರದ ಬಳಿ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು, ಆದರೆ ಅದೇ ಚಂದನವನ್ನು ತೇದು ಹಣೆಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಾಗ ಸುಗಂಧವು ನಮ್ಮ ಸಮೀಪವೇ ಇರುವುದರಿಂದ ನಾವು ಇದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ಅದರ ಆನಂದವನ್ನು ಸವಿಯತೊಡಗುವೆವು. ಈಗ ನಾವು ಆತನ ಮನೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದೆವು; ಅಲ್ಲಿಯ ತಂಪು ಸೋಂಕ ಹತ್ತಿತು. ಯಾವನೋ ಸೇವಕನೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಪ್ರತೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿರುವನೆಂದು ಸ್ವಾಮಿಗೂ ಈಗ ಅನುಭವ ಬರತೊಡಗಿತು. ಸಾಮೀಪ್ಯವು ಇನ್ನೂ ದೂರವಿದ್ದರೂ ಸಮರೂಪತೆಯು ಹೆಚ್ಚತೊಡಗಿತು. ಈಶ್ವರನ ಕಾರ್ಯ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಇಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಆತನದೂ ಪ್ರವೇಶವಿಲ್ಲ. ಮುಂದುವರಿದಂತೆ ಭೂಮಾದ ಸಂಬಂಧವು ಆರಂಭವಾಗುವುದು; ಹಾಗೂ ಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ದೊರೆಯುವುದು. ಈ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ತೀರ ವಿರಳ ಜನರೇ ಬರುವರು.

ಇಲ್ಲಿ ಗಾಳಿಯ ಸುಳಿವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಹಳ ಪರಿಶ್ರಮ ಹಾಗೂ ಅಭ್ಯಾಸದ ನಂತರ ದೊರೆಯುವ ಗಾಳಿಯಿದೆ. ಇಲ್ಲವೇ ಗಾಳಿ ಬದಲಾಗುವುದೆಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಗಾಳಿಯ ಮೂಲತತ್ವ ಮಾತ್ರ ಉಳಿಯುವುದು, ನಾವು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಮುಂದುವರಿಯ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ತತ್ವವೆಂಥದು? 'ಶೂನ್ಯ' ವೆನ್ನುವುದು ಉಚಿತವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. "ಭೂಮಾದ ನೆರಳೆಂದರೂ ಯೋಗ್ಯ ವರ್ಣನೆಯಾಗಲಾರದು. ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಅದೂ ಭಾರವೇ ಆಗುವುದು. "ಭೂಮಾ ಇದೆ; ಅದರ ಇರುವಿಕೆಯ ಅನುಭವವೂ ಇದೆ. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಅವಿನಾಶಿ, ಹಾಗೂ ಅಖಂಡ ಅಸ್ತಿತ್ವವಿದ್ದು ನಾವು ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ" ಎಂದಿಷ್ಟೇ ಅನುಭವವಿರುವುದೆಂದು ಹೇಳುವುದೇ ಉಚಿತವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆಗ ನಾವು ಮುಂದಿನ ಗ್ರಂಥಿಗೆ ಆರೋಹಣ ಮಾಡಿರುವೆವೆಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು.

ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ :

ಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗಿದ್ದಾಗ ನಾವು ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟೆವು. ಈಗ ಆವರಣ ತಿರುವುಮುರುವಾಯಿತು; ನಿಜತ್ವದ ಸುಳುವು ತೋರ ತೊಡಗಿತು, ಅಂತಃಕರಣವು ವಿವಶವಾಯಿತು... ಒಮ್ಮೆ ಮಿಡಿತ, ಒಮ್ಮೆ ನೋವು. ಯಾವಾಗಲೂ ಅವನನ್ನೇ ಪಡೆಯುವ ಶೋಧವಿದೆ. ಆತನಿಲ್ಲದೆ ಶಾಂತಿ ಸಮಾಧಾನಗಳೆಲ್ಲಿ? ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ, ಶಾಂತಿಯೂ ಈಗ ಅಪ್ಪಣೆ ತೆಗೆದು ಕಂಡಿತು, ಆ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಈಗ ಏನಿದೆ? ಶಾಂತಿಯ ದಶೆಯೊಳಗಿಂದ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಂಡರೆ ಯಾವ ಅನುಭವ ಬರುವುದೋ ಅದೇ ಸ್ಥಿತಿ ಈ ಗ್ರಂಥಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದಾಗ ಬರುವುದು. ನಮಗೆ ಈ ಅನುಭವ ಬಂದು ಅದನ್ನೂ ಲಯಗೊಳಿಸಿದೆವು. ಈಗ ಎಲ್ಲವೂ ವಿಸ್ಮೃತವಾಯಿತು. ನಾವು ಎಲ್ಲಿ ಧುಮುಕಿದ್ದೇವೆಂಬ ಜ್ಞಾನವೂ ನಮಗಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಾವು ಮುಳುಗಿ ಎದ್ದಾಗ ಅದರ ಲಯಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ದಾಟಿದೆವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈಗ ಅಲ್ಲೇನಿದೆ? ಎಲ್ಲವೂ ಹೊರಟು ಹೋದರೂ ನೋವು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಇದೆ. ಈ ನೋವು ನಮ್ಮನ್ನು ಗುರಿಯವರೆಗೆ ತಲುಪಿಸಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುವುದು, ನಾವು ಮೂಲ ದಶೆಯಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು ಹೋದಾಗ ಇದು ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವುದು. ಈಗ ನಾವು ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವೆವು. ಬರುಬರುತ್ತ ಆದರದೂ ಲಯವಾದಾಗ ನಾವು ತಿಳಿಯಾದ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ದಶೆಯನ್ನು ಸೇರುವೆವು. ಇದು ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟಿತು.

ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ :

ಈಗ ನಾವು ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದೆವು. ಅಲ್ಲೇನಿದೆ? ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಲಯಾವಸ್ಥೆ ಹಾಗೂ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ಅವಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಏನೆಲ್ಲ ದೊರೆತಿದ್ದಿತೋ ಅದೂ ಈಗ ಲಯವಾಯಿತು, ಇನ್ನು ನಾವು ಅದರ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕಾಯಿತು. ಅದೂ ಮುಗಿಯಿತು. ನಾವು ಆ ದಶೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದೆವು. ಇಲ್ಲಿಯ ದೃಶ್ಯವು ಬಹಳ ಸ್ವಚ್ಛ ಹಾಗೂ ನಿರ್ಮಲವಿದೆ. ಇದರ ಮುಂದೆ ಸರಳತೆಯ ಸಾವಿರಪಾಲು ಭಾರವೆನಿಸುವುದು. ನಾವು ಇನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿದಾಗ, 'ಸರಳತೆ' ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಒಳ್ಳೆಯ ಶಬ್ದ ಬಳಸಲು ಸಿಕ್ಕರೂ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಪಾಲು ಭಾರವೇ ಆಗುವುದು. ಈಗ ಸಾಯುಜ್ಯತೆ ಬಂದಿತು. ನಮಗೊಂದು ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಜೀವನ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಅದರ ಅನುಭವವು ನಮಗೆ ಮುಂದಿನ ಗ್ರಂಥಿಯಾಗುವುದು.

ಹದಿಮೂರನೆಯ ಗ್ರಂಥಿ :

ನಾವೀಗ ಹದಿಮೂರನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಗೆ ಬಂದೆವು. ಇಲ್ಲಿ ಜೀವನವೇ ಜೀವನ. ನಾನು ಕೇವಲ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಗ್ರಂಥಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಗ್ರಂಥಿಗಳು ಅಗಣಿತವಾಗಿದ್ದು, ಅವುಗಳ ನಡುವಿನ ಅಂತರವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗಿನ ಅನುಭವವನ್ನಂತೂ ಶಬ್ದಗಳ ತಿರುವು ಮುರುವು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿತು. ಮುಂದೆ, ಈ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸಲು ಶಬ್ದಗಳು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಮ್ಮ ಯಾತ್ರೆ ಸಾಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಅಸಂಖ್ಯ ಗ್ರಂಥಿಗಳು ಸಿಗುವುವು; ಮತ್ತು ಲಯ, ಹಾಗೂ ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಜೊತೆ ಜೊತೆಗೇ ನಡೆಯುವುವು. ಈ ಗ್ರಂಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದಮೇಲೆ ಮಾಯೆಯ ಸ್ಪರ್ಶವೂ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವುದು. ನಾವು ಇನ್ನೂ ದೂರ ನಡೆದು ಒಂದು ಗ್ರಂಥಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವೆವು. ಅಲ್ಲಿ ಲಯ ಮತ್ತು ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದಮೇಲೆ ಬಹುಶಃ ಅಹಂಭಾವ ಸಮಾಪ್ತವಾಗುವುದು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಸ್ವರೂಪವೇ ಬದಲಾಗುವುದು. ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೋ ಒಮ್ಮೆ ಈ ಅವಸ್ಥೆ ಬರುವುದು. ಯಾರಾದರೂ ಸದ್ಗುರು ದೊರೆತರೆ ಮಾತ್ರ ಮುಂದುವರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ. ಯಾರಿಗೆ ಸದ್ಗುರು ದೊರೆತಿರುವನೋ ಅವರು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಂಥಿಯ ಯಾತ್ರೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿ, ಕೊನೆಗೆ ಜ್ಞಾನವು ಎಲ್ಲಿ ಪರಿಸಮಾಪ್ತಿ ಹೊಂದುವುದೋ ಆ ಸಮುದ್ರದ ದಡವನ್ನು ತಲುಪಿದ್ದಾರೆ. ಜನರು ಇದನ್ನೋದಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ತೂಗಿ ಕೊಳ್ಳಲಿ. ಆಗ, ಜ್ಞಾನವೆಂದರೇನು, ಅದರ ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯುವುದು ಎಂಬುದು ತಿಳಿದು ಬರುವುದು. ಎಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನದ ಅನುಭವವು ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವುದೋ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅದರ ಕಾರ್ಯ ಮುಗಿಯಿತು. ಆಗ ಏನೂ ತಿಳಿಯದ ಒಂದು ಹಸುಗೂಸಿನ ಅವಸ್ಥೆ ಬರುವುದು. ಈ ಅಪಾರ ಸಾಗರದ ಸಮೀಪ ಹೋದಾಗಲೇ ಈ ದಶೆಯು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದು. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯು ಅಜ್ಞಾನದ ಪರಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದು. ಇದೇ ವಾಸ್ತವಿಕ ಜ್ಞಾನ, ಹಾಗೂ ನಿಜಾವಸ್ಥೆ.

ಅಂತಿಮದಶಾ ಪ್ರಕರಣ

ಆದರೆ ಬಂಧು, ಇದೂ ಕೊನೆಯಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೀಗ ಜ್ಞಾನದ ಆಸರೆ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿದೆ, ಈಗಂತೂ ನಾನು ಯಾವುದನ್ನು ಅಜ್ಞಾನವೆಂದು ಕರೆದಿರುವೆನೋ ಅದೇ ನಮ್ಮದಾಗಿದೆ. ಅದೇ ದಶೆಯು ಪರಿವರ್ತನೆ ಹೊಂದಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಗುರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸುವುದು. ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಸಹಾಯಕವಾಗಲಾರದು. ಇಲ್ಲಿ ಸಾಲೋಕ್ಯತೆ, ಸಾಯುಜ್ಯತೆ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ದಶೆಗಳೂ ಮುಗಿದು ಹೋಗಿವೆ, ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನವುಂಟಾಗಿದೆ; ಮತ್ತು ಇದು ಯೋಗ್ಯವೂ ಆಗಿದೆ. ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಾಗರದ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲವೋ ಅವನೇ ತನ್ನನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಎಸೆಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗುವನು. ತಿಳಿವಳಿಕೆಯುಳ್ಳವನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಲನ್ನೇ ಇಡಲಾರ, ಏಕೆಂದರೆ ಆತನಿಗೆ ಅದರ ಪರಿಣಾಮ ತಿಳಿದಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟುದೇ ಆದರೆ ಜೀವನ ಮುಗಿದಂತೆಯೇ ಎಂಬುದರ ಅರಿವಿದೆ. ಅರ್ಥಾತ್ ಆತನಲ್ಲಿ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇನ್ನೂ ಉಳಿದಿದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಅಜ್ಞಾನವು ಕೊನೆಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಆ ಆಗಾಧ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಿತು, ನಾವು ಅದರಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಮೇಲೆ ನಮಗೆ ಅದರ ದಂಡೆಯನ್ನು ಸೇರುವ ಚಿಂತೆಯಾಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಈಗ ನಾವು ಇದೇ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯ ಹತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಾವೆಯ ಪತ್ತೆಯೇ ಇಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ, ಅದಂತೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆಯೇ ಮುಳುಗಿ ಬಿಟ್ಟದ್ದಿತು. ಈಗ ಹೇಗೋ ಸಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದು, ಈಜುತ್ತ ನಡೆದಿದ್ದೇವೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಎಷ್ಟೋ ಹರದಾರಿ ಮುಂದೆಹೋದೆವು. ನಮಗೆ ಯಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಾನಾ ತರಂಗಗಳೂ, ಏರಿಳಿತಗಳೂ, ತಿರುವುಗಳೂ ದೊರೆತುವಾದರೂ ಅವೆಲ್ಲ ಮೌನವಾಗಿದ್ದುವು. ಅವುಗಳ ಇರುವಿಕೆಯ ಅನುಮಾನ ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಿತು. ಇದೇ ಅನುಮಾನದಲ್ಲಿಯೇ ನಾವು ಮುಂದುವರಿದಿದ್ದೇವೆ. ಕೊನೆಗೆ ಆ

ಅನಂತದಡೆಗೆ

ಅನುಮಾನವೂ ಇಲ್ಲದಾಯಿತು. ಈಗ ಸಮನಾದ ಪಾತಳಿ ದೊರೆಯುವುದು, ತರಂಗಗಳಾಗಲೀ, ಏರಿಳಿತಗಳಾಗಲೀ, ಇಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ನಾನು 'ಸತ್ಯೋದಯ'ದಲ್ಲಿ ಏಳು ವೃತ್ತಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಬಂಧು, ಅನುಮಾನವಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ?

*ಪರಿಶಿಷ್ಟ - ೨ ನೋಡಿರಿ,

ಅದೂ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಮನುಷ್ಯನು ದೀರ್ಘ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಿದಾಗ, ದಾರಿ ನಡೆಯುತ್ತ, ನಡೆಯುತ್ತ ದಣಿವನ್ನೂ ಮರೆಯುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬರುವುದು. ಇದು ಅನುಭವದ ಮಾತು. ಬೇಕಾದರೆ ಇದನ್ನು ಮಾಡಿ ನೋಡಬಹುದು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮ ಯಾವ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ನಾವು ಸಮುದ್ರದ ದಡವನ್ನು ಸೇರಿದೆವೋ ಅದೂ ಈಗ ಕೊನೆಗೊಂಡಿತು. ನಮ್ಮ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನದ ಸುಳಿವು ಸಹ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮಗಿನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಅಜ್ಞಾನವನ್ನಂತೂ ಸಮಾಪ್ತಗೊಳಿಸಿದೆವು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಉಂಟಾಗುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ- ಅದು ಉಂಟಾಗಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದಾದರೂ- 'ತಮ ಅವಸ್ಥೆ'ಯೆಂಬ ಶಬ್ದವೇ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೊಯ್ಯುತ್ತ ನಡೆಯುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಕೊನೆಯಿಲ್ಲ. ನಾವು ಮುಂದುವರಿದಂತೆಲ್ಲ, ಈ ವಸ್ತುವು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಇದ್ದೇ ಇರುವುದು. ಯಾವನಾದರೂ ಸಾಹಸಿಗ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ವಸ್ತುವನ್ನು ಅನುಮಾನ ಮಾಡುವ ವಿಶೇಷ ಯೋಗ್ಯತೆ ಯುಂಟಾದುದಾದರೆ, ಇದರಾಚೆ ಒಂದು ಬಿಂದುವಿರುವುದೆಂದು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದು ಬರುವುದು, ಬಿಂದುವೇನು ಬಂತು, ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ವೃತ್ತವಿರುವುದೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ, ಈ ಕೇಂದ್ರ ಬಿಂದುವಿನ ಅನುಭವ ಪಡೆಯುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಕ್ವಚಿತ್ತಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟುವನು. ಇರಲಿ, ಅದನ್ನೂ ಹೇಳಿಯೇ ಬಿಡುವೆನು. ಒಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮನು ಹುಟ್ಟಿದನೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಆತನು ಅದರ ಅಂದಾಜು ಹಚ್ಚಬಯಸಿದ, ಯಾವ ವೃತ್ತದ ಕೆಳಗೆ ಶಕ್ತಿಗಳು ಆರಂಭವಾಗುವವೋ, ಆ ವೃತ್ತದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಇಣಕಿ ನೋಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾದರೆ ವೃತ್ತದ ಪರಿಧಿಯು ಆತನನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ನೆಡುಬಿಡುವುದು, ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದ ನಂತರವೂ ಆತನು ಹೇಗೋ ಅದರ ಅಂದಾಜನ್ನು ಹಚ್ಚಿದರೂ, ಅದನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಲು ಆತನಿಗೆ ಶಬ್ದಗಳು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂದೆ ಮನುಷ್ಯನ ನಿಲುವು ಅಸಂಭವವಿದೆ. ಇಲಿಯವರೆಗಂತೂ ಇದರಾಚೆಗೆ ಯಾರೂ ಮುಂದುವರಿದಿಲ್ಲ. ಭವಿಷ್ಯದ ಮಾತು ಬಲ್ಲವನೇ ಬಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ವೃತ್ತಗಳು ಸಮಸ್ತ ಶಕ್ತಿಗಳ ಸಾರವಾಗಿವೆ. ಇದು ಬಹಳೇ ಉನ್ನತಮಟ್ಟದ ವಸ್ತು. ಈ ವೃತ್ತಗಳನ್ನು ದಾಟುವುದು ಪ್ರಾಯಃ ಅಸಂಭವ. ಆದರೂ ಉಪಾಯವನ್ನೂ ಹೇಳಿ ಬಿಡುವೆನು. ಅದು ಅಂಥ ದೊಡ್ಡದೇನೂ ಅಲ್ಲ; ತೀರ ಸಾಧಾರಣವಾದುದು, ನಮಗೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಜಿಗಿಯಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರ ಬಂದಾಗ, ಆ ವಿಚಾರದ ಸಂಬಂಧವು ವೃತ್ತದೊಂದಿಗೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಯಾರಾದರೂ ಸಾಹಸ ಮಾಡಿ ಈ ವೃತ್ತದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವಿಚಾರವನ್ನು ಲಯಗೊಳಿಸಿದ್ದಾದರೆ, ಇದರ ವಿಷಯ ಅಲ್ಪ-ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊಳೆಯುವುದು; ಅದೂ ಕೆಲ ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರ. ಆದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಹೃದಯವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಬೇಕು. ಅನಂತರ ಅವರು ಅಲ್ಲಿಂದ ಸರಿಯಬೇಕಾಗುವುದು, ಹೃದಯದ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಡುವುದರ ಅಗತ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ಅದು ಒಡೆದುಹೋಗುವ ಸಂಭವವಿರುವುದು, ತಲೆಯ ನರಗಳೂ ಹರಿದು ಹೋಗಬಹುದು. ಉಪಾಯವನ್ನಂತೂ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಜನರು ಸಾಹಸ ಮಾಡಲಿ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸಮೀಹೆ (Special Will) ಎಂಬುದೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಜನರು ಅದನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವ ಸಂಭವ ಕಡಮೆ; ಸಮೀಹೆ ಅತ್ಯಂತ ಉನ್ನತಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಿಂತಾಗ ಅದರ ಶಕ್ತಿ ಅಮೋಘವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಯಾವ ಗ್ರಂಥಿಯವರೆಗೆ ಈ ಸಮೀಹೆ ತಲುಪುವುದೋ ಆ ಸ್ಥಿತಿಯವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ವಿಕಾಸಹೊಂದುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಕೇಂದ್ರಮಂಡಲದ ಏಳು ವೃತ್ಯಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಅದರ ನಿಲುಗಡೆಯಾದರೆ ಅದು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾಗುವುದು, ಯಾವುದನ್ನೇ ಕುರಿತು ಧ್ಯಾನಿಸಲಿ, ಅದರ ಪರಿಣಾಮ ಆಗಿಯೇ ತೀರುವುದು. ಈ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯಿಂದ ನಕ್ಷತ್ರಗಳ

ಗತಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ ಅಮೋಘವಾಗುವುದೇ ಬ್ರಹ್ಮಗತಿ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಗತಿಯ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಮಹಾತ್ಮರು ತಮ್ಮನ್ನು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೆಂದು ನಾನು ಕೆಲವೇ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ, ಬಂಧು, ಇಂಥ ವಿಭೂತಿಪುರುಷನು ಮೇಲಿಂದಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ, ಆತನು ತನ್ನ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೇವಲ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಷ್ಟೇ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವನು. ಇಲ್ಲವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇತರ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸುವನು, ಆತನ ದೃಷ್ಟಿ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹರಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಈ ಸಮೀಹೆಯ ಸ್ವರೂಪವೇನು? ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಘಾತವುಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏನಾಗಬೇಕೋ ಅದು ಆಗಿಯೇ ತೀರುವುದು, ಅದರ ವಿರುದ್ಧ ವಿಚಾರವು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸುಳಿಯಲಾರದಷ್ಟು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವು ಹೆಚ್ಚುವುದು. ಅನೇಕ ಸಾಹಸಿಗರಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಲೇ ಇದು ಬೆಳೆಯತೊಡಗುವುದು. ಆದರೆ ಅದು ತನ್ನ ಪರಿಮಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವುದು, ಉನ್ನತ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಫಲಕಾರಿಯಾಗಲಾರದು. ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ, ಜನರು ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಲೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ಲೌಕಿಕ ಕಾರ್ಯವೇ ಆಗಲಿ, ಪಾರಲೌಕಿಕವೇ ಆಗಲಿ, ಅದನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಅದು ಆಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂಬ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವನ್ನೇ ಕೊಡಬಾರದು, ಈ ಮಾತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟಿದ್ದರೂ, ಈ ವಿಜ್ಞಾನವು ಭೌತಿಕ ಲಾಭಗಳಿಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗವಾಗಬಾರದೆಂದೇನಿಲ್ಲ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಇದೆಲ್ಲ ತೀರ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದ್ದು, ಆತನು ಬೇಕಾದಾಗ ಇದನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಬಲ್ಲನು. ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆಯುತ್ತ ನಾನು ಪದಾರ್ಥವಿಜ್ಞಾನದ ಮೇಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆಳಕನ್ನು ಬೀರಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ಧ್ಯಾನಪೂರ್ವಕ

ವಿಚಾರಮಾಡಿದಾಗಲೇ ಅದು ತಿಳಿದುಬರುವುದು.

ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಣ ಹಾಗೂ ವಿನಾಶ- ಇವೆರಡೂ ಶಕ್ತಿಗಳಿವೆ. ಎಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಣದ ಸ್ಥಿತಿಯಿದೆಯೋ ಅದರ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿಯೇ ವಿನಾಶದ ರೂಪವೂ ದೊರೆಯುವುದು. ನಾನು ಮೊದಲನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಮೊದಲೇ ಬರದಂತೆ ಇದರ ನಟ್ಟನಡುವೆ ಒಂದು ಬಿಂದು ಅಥವಾ ಕಾಳಿನಂತಿದೆ. ನಾವು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವೆವು. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ಕಾಳಿನಿಂದ ಜೇಡದ ಬಲೆಯಂತೆ ಶಾಖೆಗಳು ಹೊರಡುವುವು. ನಾವು ಇದೇ ಕಾಳಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಲಯಗೊಳಿಸಿ, ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದು ಸಾರೂಪ್ಯತೆಯ ದಶೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವೆವು. ಯಾವ ಮೂಲದಶೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಯಾವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಿರಲಿ ಭೂಮಾ ಇದೆಯೋ ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ಒಂದು ವೃತ್ತವಿದೆ. ತಿಳಿವಳಿಕೆಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಶಕ್ತಿಯ ಅಥವಾ ಪ್ರಕಾಶದ ಕ್ಷೇತ್ರವೆನ್ನಬಹುದು. ಅದು ಯಾರನ್ನೂ ಒಳಗೆ ನಿಲ್ಲಗೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥದೇ ಸ್ಥಿತಿ ಈ ಗ್ರಂಥಿ ಅಥವಾ ಕಾಳಿನದಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಪ್ರಕಾರದ ವೃತ್ತವಿದೆ. ಆದರೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗಗೊಡದಷ್ಟು ಶಕ್ತಿ ಇದರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಈ ವೃತ್ತವು ವಿನಾಶಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದು, ತನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿನಾಶದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಬಲ್ಲದು. ಯಾವುದೇ , ಲೌಕಿಕ ಅಥವಾ ಪರಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಸ್ತುವನ್ನು ನಿಮ್ಮಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ, ಕೆಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ ಇದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಹನುಮಂತನು ಈ ಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಬಹಳ ಮಾಡಿ ದ್ದನು. ನಾನು 'ರಾಜಯೋಗದ ಪ್ರಭಾವ'ದಲ್ಲಿ ಬರೆದಂತೆ, ಇದೇ ಶಕ್ತಿಯೇ ಹಿಂದೂಮಹಾಸಾಗರದ ವಾಯುವನ್ನು ಲಂಕಾದಹನಕ್ಕಾಗಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಅಪೇಕ್ಷಿತ ಪ್ರಭಾವವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲು ವಿನಾಶಕರ ವಾಯುವನ್ನು ಸೆಳೆದು ಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನ ಹೇಗೆಂದರೆ, ತನ್ನ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನದಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ

ಆ ವೃತ್ತದ ಶಕ್ತಿ ಯನ್ನು ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಸ್ಥಾನದ ಮೇಲೆ ಎಸೆದಬಿಡುವುದಾದರೂ ಆಗ ಬಹುದು. ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಆ ಸ್ಥಾನವು ಸುಟ್ಟು ಕಾಡಿಗೆಯಾಗುವುದು, ಇದನ್ನೇ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ್ದಾದರೆ, ಹಜರತ್ ಮೂಸಾ ಅವರು ತೂರ್ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಕಂಡಿದ್ದರೆಂದು ಹೇಳಲಾದ ಜ್ಯೋತಿಯಂಥ ಜ್ಯೋತಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವುದು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಇದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಾಗೂ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸಗಳೆರಡನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಯೋಗಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಳಿತಿನ ಮೇಲಿರುವುದರಿಂದ, ಕೇವಲ ವಿಶೇಷ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳ ಹೊರತಾಗಿ ಇದರ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ರೀತಿ ಮುಂದಿನ ಗ್ರಂಥಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಇನ್ನೂ ಒಂದು ರಹಸ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಿಬಿಡುವೆನು. ಈಶ್ವರನ ಇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹುಲ್ಲುಕಡ್ಡಿಯೂ ಅಲುಗಾಡದೆಂದು ನಾವು ಭಕ್ತಿ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಇದು ನಿಜವೂ ಇದೆ. ಆದರೆ ಭಕ್ತನ ಇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲದೆ ಭಗವಂತನೂ ಅಲುಗಾಡಲಾರನೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದರೆ ಮಹಾತ್ಮರು ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವರೋ? ಆದರೆ ವಾಸ್ತವಿಕತೆ ಹೀಗೆಯೇ ಇದೆ. ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಲೇಬೇಕು. ಅದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯಲೇ ಬೇಕಲ್ಲವೆ? ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಾನು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಂದಿನಿಂದ ನನ್ನ ಗುರುಗಳಾದ ಫತೆಹಗಡದ ಸಮರ್ಥಗುರು ಮಹಾತ್ಮ ಶ್ರೀರಾಮಚಂದ್ರಜಿ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ನನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವೆಂದು ತಿಳಿದೆ. ಭಗವಂತನ ದಯೆಯಿಂದ ಇದೇ ಭಾವನೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಉಳಿಯಲಿ, ನಾನು ಅನ್ಯಸಂಬಂಧವನ್ನಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುವವರು ಇವರೇ ತಾನೆ. ಈ ರಹಸ್ಯದ ಮೇಲೆ ನಾನು 'ರಾಜಯೋಗದ ಪ್ರಭಾವ'ದಲ್ಲಿ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಳಕನ್ನು ಬೀರಿದ್ದೇನೆ. ಅದಿರಲಿ, ಈಗ ಪ್ರಕೃತ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬರೋಣ..

ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರನೆಂದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಅಥವಾ ಭೂಮಾ ಎಂದರ್ಥ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಆತನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿದ್ದರೆ ಕರ್ಮಸಿದ್ಧಾಂತವು ಆತನಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸಿ ನಮ್ಮಲ್ಲರಂತೆ ಆತನೂ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿರಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮನಸ್ಸು “ಆತನು ನಮಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಉಪಕರಣವೆಂಬುದು ನಿಜ, ಇದರ ಒಂದು ಭಾಗ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಇದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗ 'ಆತನ ಹತ್ತಿರವಿದೆ. ನಮ್ಮ ಒಲವು ಎರಡೂ ಕಡೆಗಿದೆ. ಒಂದು ಭಾಗದಿಂದ ನಾವು ಲೌಕಿಕ ಕಾರ್ಯ ಗಳನೂ ಇನ್ನೊಂದರಿಂದ ಪಾರಲೌಕಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುವೆವು. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆತನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ತುದಿಯೊಂದಿಗೆ ಜೋಡಿಸಿದಾಗ ಒಂದೇ ಧಾರೆ ಹರಿಯತೊಡಗುವುದು, ಮತ್ತು ಇದರದೇ ಅಭ್ಯಾಸದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಆತನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಿಡಿತವಿರುವುದೋ ಅದೇ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಭಾಗ ಅಥವಾ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಬೇಕು. ಈಗ ಯಾವನಾದರೊಬ್ಬನ ಮನಸ್ಸು ಸುದೈವದಿಂದ ಕೇಂದ್ರ ಮಂಡಲದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಡುವಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ರೂಪಗೊಂಡಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಏಳು ವೃತ್ತಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಅಪಾರಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಈಜುವ ಅವಕಾಶ ಆತನಿಗೆ ದೊರೆಯಿತು. ಅನಂತರ ಏನು ? ಅವನು ಭೂಮಾಕ್ಕೆ ತೀರ ಸಮೀಪವಾಗುವನು, ಮುಂದುವರಿದ ನಂತರ ಯಾವುದನ್ನು ಭೂಮಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಕಾರದ ಲಯಾವಸ್ಥೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದೋ ಆ ಸಂಬಂಧ ಉಂಟಾಯಿತೆಂದರೆ ಎಲ್ಲವು ಸಮಾಪ್ತವಾದಂತೆಯೇ, ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಯಾಸ ಮುಗಿಯಿತು. ಇನ್ನು ಉಳಿದ ಒಂದೆರಡು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಅದು ಕಲ್ಪನೆಗೂ ನಿಲುಕದ ವಿಷಯ. ಈ ಲಯ ಅವಸ್ಥೆಯ ನಂತರ ಬರುವ ಜೀವನವೇ ನಿಜವಾದ ಜೀವನ, ಆ ದಶೆಯಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಅಳಿಸಿದ ನಂತರವೇ ಅದು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದು.

ಈಗ ಅದನೂ ನೀವು ಲಯಗೊಳಿಸಿದರೆ ಅದೊಂದು ನಿರ್ಮಲ ಜೀವನ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ನಿರ್ಮಲ ಜೀವನವನ್ನೂ ಲಯಗೊಳಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಏನು ಇರುವುದೋ ಅದೇ ನಿಜ ವಸ್ತು. ಇದನ್ನೂ ಲಯಗೊಳಿಸಿದ ನಂತರ ಬರುವ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಲು ಶಬ್ದಗಳು ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಿರ್ಮಲ ಜೀವನದ ಲಯಾವಸ್ಥೆಯ ನಂತರ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವ ಪದಾರ್ಥದಲ್ಲಿಯೂ, ಭೂಮಾದಲ್ಲಿಯೂ ನಾಮ ಮಾತ್ರದ ಅಂತರ ಉಳಿಯುವುದು. ಮುಂದೆ, ಭೂಮಾದ ಅನುಮಾನವು ಪೂರ್ಣವಾಗುವುದೊಂದೇ ಬಾಕಿ. ಇದರ ನಂತರ ಏನೂ ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಷಿಚಾರವು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವುದಾದರೂ ಕೊನೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಅಂತಿಮ ದಶೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಈಶ್ವರೀಯ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಹತ್ತಿದ ಮೇಲೆ ಬುದ್ಧಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಜ್ಞೆಗಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದುವೆಂಬುದು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಅವಸ್ಥೆ ಉಂಟಾದಾಗ, ಭಕ್ತನು ಅಲುಗಾಡಲಾರನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಸತ್ಯತೆಯನ್ನು ಮನಗಾಣುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿತೆಂದೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ನಾವು ಈ ಅಂತಿಮ ದಶೆಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ವಿವರಣೆಯಂತೆ ಅದ್ವೈತದ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬರುವೆವು. ಇದು ವಾಸ್ತವವಾಗಿಯೂ ಅದ್ವೈತದ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ನಮಗೆ ಇದರ ಭಾನವುಳಿದುದಾದರೆ ನಿಜಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅದ್ವೈತವು ಇನ್ನೂ ಕೊನೆಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಇನ್ನೂ ಅಪರಿವರ್ತನಶೀಲ ದಶೆಯುಂಟಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಜ ಏನೆಂದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ದ್ವೈತ ಹಾಗೂ ಅದ್ವೈತ ಇವೆರಡರ ಭಾನವೂ ಸಮಾಪ್ತನಾಗಬೇಕು. ಇದೇ ಈ ಕೊನೆಯ ಗ್ರಂಥಿಯ ಚರಮಾವಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಿಜಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ;

ನಾನು ನೀನಾಗಿರುವೆ, ನೀನು ನಾನಾಗಿರುವಿ
ನಾನು ದೇಹವು ನೀನು ಪಂಚಪ್ರಾಣ ;
ನೀನು- ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎಂದು
ಮುಂದೆ ಯಾರೂ ನುಡಿಯರಿಂಥ ವಚನ

ನಾವು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಮಿಸತೊಡಗಿ ಈ ಮಟ್ಟದವರೆಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಲಯ ಹೊಂದಿದಾಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಶೇಷತೆ ಉಂಟಾಗುವುದು ? ಯಾವ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಕೇಂದ್ರವು ಕಾರಣವಾಗಿದೆಯೋ ಆ ಎಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಗಳೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವವೆಂದೇ ನಾನು ಹೇಳುವೆ. ಈ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ ಅಭ್ಯಾಸಿಯು ಆ ಮಹಾಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಬಲ್ಲನು, ಒಂದು ವೇಳೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ಅಸಮರ್ಥನಾದರೆ ಅದ್ವೈತಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅರ್ಥವೂ ಇಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಅದರ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯೂ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ದೈವೀ ಶಕ್ತಿಗಳೂ ಆತನ ಆಜ್ಞೆಗೆ ಅಧೀನವಾಗಿರುವುವು. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಧೆ ಯುಂಟಾಗಬಾರದೆಂದು ಆತನೇ ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವನು. ಈ ಮಾತನ್ನು 'ರಾಜಯೋಗದ ಪ್ರಭಾವ'ದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳಿಯೇ ಇದ್ದೇನೆ. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ವಿವಿಧ ಯಜ್ಞಗಳ ಮೂಲಕ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತೆಂಬುದರ ವಿವರಣೆ ನಮ್ಮ ಪವಿತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಶಃ ದೊರೆಯುವುದು, ಅಪೇಕ್ಷಿತ ಉದ್ದೇಶಗಳು ಇದರಿಂದಲೇ ಈಡೇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಈ ವಿಧಿಯು ದ್ವೈತ ಭಾವವುಳ್ಳವರಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ ವಿಹಿತವಾಗಿದ್ದಿತು. ಈ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕುವವರಾದರೂ ಅವರೇ. ಆದರೆ ಯಾವ ಅಭ್ಯಾಸಿಯು ಅದ್ವೈತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅದರ ನೆನಪನ್ನೂ ಮರೆತುಬಿಡುವನೋ ಆತನಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಮೂಲದ ಹೊರತು ಬೇರೇನೂ ಇರಲಾರದು. ಆತನು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ ಪರಿವರ್ತನವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಬಲ್ಲನು. ಸಂಸಾರದ ಆಯುಸ್ಸನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ಆತನಲ್ಲಿ ಬರುವುದು.

ಆತನ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು, ಇದರಲ್ಲಿ ಸಮಯವು ಅವಶ್ಯ ಹಿಡಿಯುವುದು. ಸೃಷ್ಟಿ ರಚನೆಗಾದರೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾಲ ಹಿಡಿಯಿತು. ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟ ಪ್ರಜ್ಞಾನದ(Highest type of Superconscious state) ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಪೂರ್ವಕ ನೋಡುವುದರಿಂದ ಈ ಪ್ರಪಂಚದ ರಚನೆಗೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳು ಹಿಡಿದುವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಭೂಮಾದ ಕೆಳಗೆ ಶಕ್ತಿಯ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಆಘಾತವುಂಟಾಗಿದ್ದರೂ ಅದರ ಪ್ರಭಾವವು ಪ್ರಕಟವಾಗಲು ಹಾಗೂ ರಚನಾ ಸಾಮಗ್ರಿಯು ಒಟ್ಟುಗೂಡಲು ಇಷ್ಟು ಸಮಯ ಬೇಕಾಯಿತು. ವಾಚಕರ ಮನೋರಂಜನಕ್ಕಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿಬಿಡುವೆನು, ಸೃಷ್ಟಿಯ ಎಲ್ಲ ಕ್ರಿಯೆಗಳೂ ಗಡಿಯಾರದ ಸಮ ದಶೆಯಲ್ಲಿದ್ದವು. ಈಗ ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ವಿಷಮದಶೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇರಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ಪ್ರಪಂಚವು ನಷ್ಟವಾಗತೊಡಗುವುದು, ಸೂರ್ಯ-ಚಂದ್ರರ ಪ್ರಕಾಶವು ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತ ನಡೆಯುವುದು, ಮತ್ತು ಸಂಸಾರದ ಆಯುಸ್ಸು ಕ್ಷೀಣಿಸುವುದು.

ಕೇಂದ್ರದ ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ವೃತ್ತವಿದೆ. ಇದೇ ಪರಿಮಿತಿ, ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಇದನ್ನು ದಾಟಿಹೋಗುವುದು ಅಸಂಭವ. ಮಹಾ ಶಕ್ತಿ ಶಾಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳವರೆಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಇಣಕಿ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು. ಈ ವೃತ್ತದ ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆಗೂ ತನ್ನ ಇಚ್ಛಾ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಈ ವಿಶ್ವವನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಸಜೀವ ವಿಚಾರವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದರ ಧಾರೆಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಸಂಕಲಿತಗೊಳಿಸಿದ್ದಾದರೆ ಅದು ಕೇಂದ್ರದ ಶಕ್ತಿಯಿಂದೊಡಗೂಡಿ ಸ್ಪಂದನವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದು, ಅನಂತರ ಅದು ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿ ಅದೇ ಶಕ್ತಿಯು ಕೆಳಗಿಳಿಯಲಾರಂಭಿಸುವುದು. ಈಗ, ಇದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವೇಗವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಲಾಗುವುದೋ

ಅಷ್ಟೇ ತ್ವರಿತ ಗತಿಯಿಂದ ಈ ಪದಾರ್ಥವು ಹೆಚ್ಚುವುದು. ಇನ್ನೊಂದು ಉಪಾಯವೆಂದರೆ, ಪ್ರವಾಹಿತ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಎಳೆಯಲು ಆರಂಭಿಸುವುದು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಗತಿಗಳು ಗಡಿಯಾರದ ವಿಷಮ ದಶೆಯಲ್ಲಿ ತಾವಾಗಿಯೇ ಚಲಿಸತೊಡಗುವುವು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಪ್ರಭಾವವು ಶೀಘ್ರವೇ ಉಂಟಾಗುವುದು, ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರದ ವೃತ್ತದ ಮೇಲೆ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯ ವೇಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರೆ ಉದ್ದೇಶವು ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಸಫಲವಾಗುವುದು, ಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗಿರುವಾಗ, ದಿವ್ಯ ಅಥವಾ ಆಂತರಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯ ವಿಸ್ತಾರದ ಅನುಮಾನವನ್ನು ಯಾರೂ ಮಾಡಲಾರರು. ನಾನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿದ್ದರೂ ಅದರ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಹಳ ಜಾಗ್ರತೆವಹಿಸಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಯಾರಾದರೂ ಈ ಮಟ್ಟದವರೆಗೆ ಉನ್ನತಿ ಹೊಂದಿ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ವಿಶೇಷ ಪರಿವರ್ತನವನ್ನು ಮಾಡ ಬಯಸಿದರೆ ಅದರ ವಿಧಾನ ತೀರ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಆತನು ಅಸಫಲ ನಾಗುವುದೇ ಅಸಂಭವ. ಆತನಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾತು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆ ಉಪಾಯವು ಹೀಗಿದೆ : ತನ್ನ ಆ ಮೂಲದಶೆಯಲ್ಲಿ ಶಬ್ದಗಳ ಲುಪ್ತವಾಗಿರುವಂಥ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು. ಕೇವಲ ಭಾವಮಾತ್ರವೇ ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸುವಂತಿರಬೇಕು. ಆಗ ಅದೇ ವಸ್ತು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗುವುದು. ಅದೇ ಈಶ್ವರೀಯ ಆಜ್ಞೆಯಾಗುವುದು. ಆದರೆ, ಮೇಲೆ ವರ್ಣಿಸಲಾದಂತೆ ಸರಿಯಾದ ಅಂದಾಜು ಬರುವ ಹಾಗೆ ಭೂಮಾದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧವುಂಟಾಗಬೇಕು. ಆಗ ಇದರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ವಸ್ತುವಿಗೂ ಅದೇ ರೂಪ ಬರುವುದು. ಉದಾಹರಣಾರ್ಥ ಒಂದು ತಂತಿಯನ್ನು ಮೀಟಿದರೆ ಎಲ್ಲ ತಂತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಅದೇ ಝಂಕಾರ ಅಥವಾ ಸ್ವಂದನ ಉಂಟಾಗುವುದೋ ಹಾಗೆ. ಭಕ್ತನ ನಿಲುಕು ಈ ಮಟ್ಟದವರೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಆತನು ಭಕ್ತನಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಆದರೂ ಆತನ ಸೇವಕತ್ವವು

ಅಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಸಂಬಂಧವು ಆತನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿತೋ ಅದನ್ನು ಆತನ ಹೃದಯವು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡದಿರುವುದು ಆತನ ಸೌಜನ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದರಂತೆಯೇ, ಆತನು ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನೂ ಹೀಗೆಯೇ ಪಡೆಯುವನು. ಆತನಿಗೆ ಸ್ವಂತದ ಸ್ವಾರ್ಥ ಯಾವುದೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಆತನು ಭೂಮಾದ ಅಂಶವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಈ ದಶೆಯು ಕಂಡವರಿಗೆಲ್ಲ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಯತಿಯು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನ ಬಯಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕೋಟಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಎಂದಿಗೂ ಒಂದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಇಬ್ಬರಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಸತ್ತೆಯು ಹಿಳಿರಬಲ್ಲದು-ಅದೂ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದಾಗ ಮಾತ್ರ,

ಜ್ಞಾನದ ಕೊನೆಯ ಮೇರೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ಶಬ್ದಗಳ ಮೂಲಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಬೇಕಾದರೆ ಜ್ಞಾನವೆಂಬ ಶಬ್ದವು ಅದಕ್ಕೆ ಉಚಿತವಾಗಲಾರದು. ಅಭ್ಯಾಸಿಗಳು ಈ ಮಟ್ಟದವರೆಗೆ ಮುಟ್ಟಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೂ ಮುಂದೆ ಏನಿದೆಯೆಂಬುದರ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಾಗುವ ಸಂಭವವೂ ಇದೆ. ಈ ಸೂಚನೆ ಮುಂಬರುವ ಪೀಳಿಗೆಗಾಗಿ, ವರ್ತಮಾನ ಕಾಲದ ಜನರೂ ಇದನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರಮಾಡಲಿ.

ಪರಿಶಿಷ್ಟ-೧

ಕೇವಲ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ಇದ್ದು ಸೃಷ್ಟಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಕಾಲದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಉದ್ಭವಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸೃಷ್ಟಿಯ ವಿಚಾರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತವಾದಾಗ ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿರ್ವಿಷಯವಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಹಾಗೆಯೇ ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ಕೋಭದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅದು ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖ ಸಂಸ್ಕಾರವುಳ್ಳ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡಿತು. ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾದರೂ ಸಹಜವಾಗಿ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದ ಅಥವಾ ಅವಕಾಶದ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದು, ಮೂಲ ಸಂಕಲ್ಪ ಹಾಗೂ ತದನಂತರದ ಅಸ್ತಿತ್ವ-ಕಾರಣ ಹಾಗೂ ಪರಿಣಾಮ-ಇವುಗಳ ನಡುವೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿರಾಮವು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಇದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ನಾವು 'ಕಾಲ'ವೆಂದಾಗಲೀ, 'ಅವಧಿ' ಎಂದಾಗಲೀ, ಹೇಳಬಹುದು. ಅದು ಸಂಕಲ್ಪದ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಯಿತು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಕಾಲವು ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮುಂದು ವರಿಸಲು ಸ್ವಯಂ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು.

ಸಂಕಲ್ಪವು ಗಾಢವಾದಾಗ ಶಕ್ತಿಯುತವಾದ ಏನೋ ಒಂದನ್ನು ಹುಟ್ಟಿ ಸುವುದೆಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ನಿಯಮ. ಅದನ್ನು ನಾವು 'ವಿರಾಮ' ವೆನ್ನಬಹುದು. ಕೇಂದ್ರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಳದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಏಳುವುದಿಲ್ಲ ; ಏಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಏಕರೂಪತೆಯಿದೆ. ಮನಸ್ಸಿನ ನೇರವಾದ ಕಾರ್ಯವೆನಿಸುವ ಬಲದ ವೇಗದ ಕಲ್ಪನೆಕೂಡ ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಅಥವಾ ಪರಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸೆಂಬುದು ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ, ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಗಳ ನಡುವೆ ಇದ್ದುದಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಯೇ ಆಗಿದ್ದು ಕಾಲವೆಂದು ಸಂಕೇತಿತವಾಗಿದೆ. ಅದೇ ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಾವು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಪಾಲುಗಾರರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ಈ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾದರೆ ಕೇಂದ್ರದ

ಮಹತ್ತರವಾದ ಕೇವಲ ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ವಿಲೀನಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಈ ಮಹಾಶಕ್ತಿಗೆ ಸಮಾನವಾದುದು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಆಧುನಿಕ ವಿಜ್ಞಾನದ 'ಮೆಗಾಟನ್ ಬಾಂಬ್' ಕೂಡ ಇದರ ಮುಂದೆ ಅಲ್ಪ. ಇದರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಇಂದಿನ ವಿಜ್ಞಾನವು ಇನ್ನೂ ಅರಿತಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅರಿತಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ವಿನಾಶಕಾರಿ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಿರಬಹುದು.

ಆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಭೂಮಿಗೆ ತಂದು ಬಲವಾದ ಸಂಕಲ್ಪದ ಮೂಲಕ ಅದರ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಆರೋಹಣದ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಯೋಗಿಯು ತಿಳಿದಾಗಲೀ, ತಿಳಿಯದೆ ಆಗಲೀ ಅದನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತಾನೆ. ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ನಿಜವಾಗಿ ಮೂಲವೆನಿಸಿದ ಈ ಮಹಾ ಶಕ್ತಿಯ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ಭೌತಶಾಸ್ತ್ರವು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಲಾರದು.

ಪರಿಶಿಷ್ಟ-೨

ಅಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ಜ್ಞಾನ-ಇವು ಒಂದೇ ವಸ್ತುವಿನ ಎರಡು ತುದಿಗಳು ಕೆಲವೊಂದು ಘಟ್ಟದವರೆಗೆ ಅದನ್ನು ಅಜ್ಞಾನವೆನ್ನುವರು ; ಅನಂತರ ಅದು ಜ್ಞಾನವಾಗುವುದು, ಇವೆರಡೂ ಚುಂಬಕದ ಎರಡು ಧ್ರುವಗಳಂತೆ. ಹೀಗೆ, ವಿದ್ಯೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅವಿದ್ಯೆಯ ಅಸ್ತಿತ್ವವಿಲ್ಲ ; ಅವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವಿದ್ಯೆಯ ಇರವಿಲ್ಲ. ಒಂದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಇರಲೇಬೇಕು; ಅರ್ಥಾತ್ ಅಜ್ಞಾನದ ತೆರೆಯು ಹರಿದುಹೋದಾಗ ವಿದ್ಯೆ-ಅವಿದ್ಯೆಗಳೆರಡೂ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವುವು. ಈ ಪ್ರಕಾರ, ಅವಿದ್ಯೆಯು ವಿದ್ಯೆ-ಅವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆ. ಇವೆರಡರ ಆಚೆಗಿರುವುದೇ ತಮದ ಅವಸ್ಥೆ, ನಿಜಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಸ್ಥಿತಿ. ಅಲ್ಲಿ ಅವಿದ್ಯೆಯೂ ಇಲ್ಲ, ವಿದ್ಯೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಅಲ್ಲೇನಿದೆ? ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ; ಪೂರ್ಣ ಅದೃಶ್ಯ ಸ್ಥಿತಿ-ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಜ್ಞಾನದ ಸ್ಥಿತಿ. ವಸ್ತುತಃ ಅಜ್ಞಾನವು ಜ್ಞಾನದ ಪರಮೋಚ್ಚ ದಶೆ, ನಾವು ಅಜ್ಞಾನದ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಹೊರಟು ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಮುಟ್ಟುವೆವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ತಿಳಿದಂತೆ ಜ್ಞಾನದ ವಲಯವು ಕೇವಲ ನಡುವಿನ ಘಟ್ಟ. ನಿಜ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಜ್ಞಾನದ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನೆ ಕೊಳ್ಳುವುದು ವಸ್ತುತಃ ಅಜ್ಞಾನದ ಕ್ಷೇತ್ರವೇ.

ಅಜ್ಞಾನದ ತೆರೆಯು ಹರಿದುಹೋದಮೇಲೆ ಉದಯವಾಗುವುದನ್ನು ಜ್ಞಾನವೆನ್ನಬಹುದೇ? ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಆದರೂ ಎರಡೂ ವಿರುದ್ಧ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ನಾವು ತೋರಿಕೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಕರೆಯುವೆವು. ಅದು ಜ್ಞಾನದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುವುದೇ? ಇಲ್ಲ, ಜ್ಞಾನವೆಂದರೆ ತನ್ನಿಂದ ಆಚೆಗಿರುವ ಎಲ್ಲದರ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು

ಒಳಗೊಳ್ಳುವುದು, ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವೆಂದರೆ ಕೇವಲದಲ್ಲಿ ಲಯಹೊಂದುವುದು. ಆ ದಶೆಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಆಗ ಏನಿರುವುದು? ಜ್ಞಾನಹೀನತೆ, ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು, ಅಥವಾ ಮತ್ತೇನಾದರೂ? ಅದನ್ನು ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸುವುದು ಅಸಂಭವಪ್ರಾಯವಾದರೂ ಅಂಥದ್ದೇ ಏನಾದರೂ ಇದ್ದೀತೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. 'ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಜ್ಞಾನ' ವೆಂಬುದು ಅದಕ್ಕೆ ಸಮೀಪದ ಅತ್ಯಂತಯೋಗ್ಯ ಪದ.

ದೈವೀ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆಯುವವರು ಕತ್ತಲೆಯಿಂದ ಬೆಳಕಿನ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗುವರೆಂದು ನಂಬಲಾಗುತ್ತದೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಂತೆ ಅವಿದ್ಯೆಯೇ ಕತ್ತಲು ; ವಿದ್ಯೆಯೇ ಬೆಳಕು, ಸಹಜಮಾರ್ಗವು ಬೆಳಕನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ನಡುವಿನ ಮಜಲು, ಬೆಳಕಾಗಲೀ, ಕತ್ತಲೆಯಾಗಲೀ ಇಲ್ಲದ, ಇವೆರಡರ ಆಚೆಗಿರುವ ಅನಂತದ ಕಡೆಗಿನ ನಮ್ಮ ಯಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಅದನ್ನು ದಾಟಿಹೋಗುವೆವು. ಹೀಗೆ ನಾವು ಅವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ದಾಟಿ ಇವೆರಡರ ಆಚೆಗಿರುವ ನೆಲೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವೆವು. ಬೆಳಕೂ ಅಲ್ಲದ ಕತ್ತಲೆಯೂ ಅಲ್ಲದ, ವಿದ್ಯೆಯೂ ಅಲ್ಲದ, ಅವಿದ್ಯೆಯೂ ಅಲ್ಲದ, ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಯಾವ ಶಬ್ದವು ತಾನೇ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲದು? ಪ್ರಪಂಚದ ಶಬ್ದ-ಭಾಂಡಾರದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಯಾವುದಾದರೂ ಶಬ್ದವಿದೆಯೇ? ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಕ ಅಜ್ಞಾನ ದಶೆಯಿಂದ ಭಿನ್ನವಾದ ಅದನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಜ್ಞಾನ' ವೆಂದು ಕರೆದಿದ್ದೇನೆ,